Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Τεύχος 10 | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2025 | 1 €

Της Σύνταξης

Έρχονται Δύσκολοι Καιροί

08 Νοεμβρίου – Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός βρίσκεται στην επίθεση. Για να στηρίξει τη φθίνουσα ηγεμονική του θέση, καταστρέφει τη φιλελεύθερη τάξη πραγμάτων με την οποία κυριαρχούσε στον κόσμο τις τελευταίες δεκαετίες και σφίγγει τη μέγγενη τόσο στην εργατική τάξη στο εσωτερικό όσο και στον νεοαποικιακό κόσμο και τους συμμάχους του. Παρόλο που ο φιλελευθερισμός δεν έχει τελειώσει ακόμα, στην Ευρώπη βλέπουμε μια ραγδαία άνοδο των ακροδεξιών δυνάμεων. Εδώ, ενώ η αστική τάξη έχει αναμφισβήτητα στραφεί πιο δεξιά, το πότε και πώς θα καταλήξει στο να συνταχθεί πλήρως με τον Τραμπ, θα εξαρτηθεί πρώτα και κύρια από τη διεθνή κατάσταση. Δηλαδή, το πότε ο φιλελευθερισμός θα τελειώσει στην Ευρώπη. Αυτό φανερώνει τη θέση της Ελλάδας που βρίσκεται συμπιεσμένη ανάμεσα στις δύο κύριες δυνάμεις που ελέγχουν τη χώρα, τις ΗΠΑ και την ΕΕ καθώς και ότι η ελληνική αστική τάξη δεν μπορεί να διαδραματίσει έναν ανεξάρτητο ρόλο.

Αυτή τη στιγμή, αυτό που επικρατεί στη χώρα είναι πολύ μεγάλη δυσπιστία

συνέχεια στη σελίδα 2

Πώς Διάολο Ηττήθηκε;!

Και συνεχίζεται...

- 164+ θάνατοι στη δουλειά
- 13 ώρες εργασίας
- 6/10 μόλις τα βγάζουν πέρα
- 6 ιδιωτικά πανεπιστήμια
- Εξαθλίωση υγείας
- ...και πολλά άλλα

Costas Baltas

Προς Τους Εργάτες:

Πώς να Προετοιμάσουμε τις Επόμενες Μάχες

Απεργία 28 Φεβρουαρίου 2025: ο αγώνας θα μπορούσε να είχε αλλάξει την πορεία ολόκληρης της χώρας. Ωστόσο, ηττήθηκε επειδή το ΚΚΕ και η αριστερά απέτυχαν να δώσουν μια προλεταριακή κατεύθυνση στο κίνημα και να το πολώσουν σε ταξικές και αντιιμπεριαλιστικές γραμμές. Λόγω αυτής της ήττας, οι επιθέσεις έχουν ενταθεί.

Το άρθρο αυτό είχε δημοσιευθεί τον Ιούνιο. Τα διδάγματα από την ήττα των Τεμπών όπως και ποιος είναι ο δρόμος προς τα εμπρός είναι ζωτικής σημασίας.

04 Ιουνίου – Η πάλη για δικαιοσύνη όπως και η απεργία στις 28 Φεβρουαρίου, στη συμπλήρωση δύο ετών από το έγκλημα των Τεμπών, ήταν από τους πιο σημαντικούς και μαζικούς αγώνες των τελευταίων δεκαετιών. Η μαζική προσέλευση των μαζών στην πολιτική σκηνή – που βγήκαν στους δρόμους όχι μόνο για δικαιοσύνη αλλά και για όλα τα δεινά που υποφέρουν από την κρίση και έπειτα – αποτελούσε μια τεράστια ευκαιρία για να αλλάξει ο συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων και η εργατική τάξη και όλα τα καταπιεζόμενα στρώματα να περάσουν στην αντεπίθεση, αλλάζοντας την πορεία της χώρας. Και όχι μόνο, αυτός ο αγώνας θα μπορούσε να είχε αλλάξει την πορεία της ταξικής πάλης σε όλη την Ευρώπη, ενάντια στην αντίδραση που εξαπλώνεται στην ήπειρο.

Όμως, όχι μόνο τίποτα από αυτά δεν συνέβη αλλά η αλήθεια είναι ότι το κίνημα ***ηττήθηκε***. Στην ίδια την απεργία υπήρχε μια τεράστια αντίφαση. Εκατομμύρια βγήκαν στους δρόμους κάποιοι για πρώτη φορά, ακόμα και τα μαγαζιά έκλεισαν μαζικά και ολόκληρη η χώρα παρέλυσε, σε μία από τις πιο ιστορικές συγκεντρώσεις των τελευταίων δεκαετιών. Όλα αυτά ήταν αναμφίβολα πολύ σημαντικά. Όμως, το κριτήριο για το αν ο αγώνας ήταν πετυχημένος δεν ορίζεται απλά και μόνο από το πόσο μεγάλο είναι ένα κίνημα, αλλά από το αποτέλεσμα που έφερε. Η μαζικότητα του κινήματος αναδεικνύει μόνο το μέγεθος της ήττας. Η απεργία δεν προώθησε την πάλη των εργατών για την καλυτέρευση των συνθηκών τους σε κανένα επίπεδο, δεν έφερε την τόσο επιθυμητή από τον κόσμο δικαιοσύνη για τα θύματα των Τεμπών πιο κοντά, ούτε έθεσε την εργατική τάξη ή το κίνημα σε καλύτερη θέση για να παλέψει.

Η κυβέρνηση η οποία θα μπορούσε να πέσει εύκολα ακόμα και πριν την απεργία, σταθεροποιήθηκε πάλι και τουλάχιστον για τώρα έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων. Ως αποτέλεσμα, η αστική τάξη έχει βγει πάλι στην επίθεση, συνεχίζοντας να καταστρέφει την υγεία, την παιδεία, να απολύει συνδικαλιστές και να καταδικάζει στα δικαστήρια της τη νεολαία, τους φοιτητές, τους εκπροσώπους των σωματείων και άλλους αγωνιστές. Η ακρίβεια στη στέγαση και στα είδη

συνέχεια στη σελίδα 5

Σύνταξης...

(συνέχεια από τη σελίδα 1)

προς τους θεσμούς και τα κόμματα τα οποία είναι ανίκανα να πείσουν τις μάζες. Σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση τα ποσοστά είναι 83% δυσπιστία προς τους θεσμούς και 87% δυσπιστία προς όλα τα κόμματα. Το ζήτημα είναι ότι αυτό ισχύει όχι μόνο για το αστικό στρατόπεδο αλλά και για το εργατικό κίνημα. Το ΚΚΕ είναι απαξιωμένο στα μάτια των εργαζομένων κύρια εξαιτίας του ρόλου του που οδήγησε στην ήττα των Τεμπών. Αυτή η ήττα έχει τεράστιες συνέπειες. Έχει δυσχεράνει ακόμα περισσότερο τον συσχετισμό των δυνάμεων εις βάρος των καταπιεζόμενων μαζών και έχει επιτρέψει στην κυβέρνηση, παρά την αδύναμη θέση της, να περάσει στην αντεπίθεση. Με το εργατικό κίνημα να βρίσκεται σε δεινή θέση οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ, μαζί με τους ντόπιους λακέδες τους, εφαρμόζουν μια νέα σειρά επιθέσεων, μεταξύ των οποίων το 13ωρο, το πειθαρχικό και το αντιμεταναστευτικό, επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα, ενώ έχουν ήδη ιδιωτικοποιήσει την παιδεία και καταστρέφουν την υγειονομική περίθαλψη.

Με την αριστερά διασπασμένη και ανίκανη να προτείνει μια εναλλακτική λύση και το εργατικό κίνημα να έχει αποτύχει να αμυνθεί απέναντι σε αυτές τις επιθέσεις, αυτό που κερδίζει ολοένα και περισσότερο έδαφος είναι το απολιτίκ. Ενώ εδώ δεν βλέπουμε την άνοδο της ακροδεξιάς όπως σε Γερμανία, Γαλλία, Βρετανία, κ.α., παρόλα αυτά μία μικρή μερίδα του πληθυσμού έχει στραφεί προς τα δεξιά. Αυτή η δυναμική στο σύνολό της κυοφορεί μια υποβόσκουσα πολιτική κρίση και ένα πολιτικό κενό. Η πολιτική όμως δεν μπορεί να υπάρξει στο κενό. Το ίδιο ισχύει και για το απολιτίκ κίνημα των Τεμπών. Σε ερώτηση για το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια η Μ. Καρυστιανού απάντησε "… την οικογένεια θα την προστατεύει η πατρίδα και η θρησκεία τα δένει όλα μαζί. … Αυτό που εάν το έχουμε θα είμαστε ανίκητοι" (εφσυν 6/11/25). Αυτή η δήλωση, σε πλήρη εναγκαλισμό με τους πυλώνες του ελληνικού καπιταλισμού, εμπεριέχει κίνδυνο για όλους τους καταπιεσμένους και κύρια για την εργατική τάξη. Έτσι, το ερώτημα είναι αν το κενό θα καλυφθεί από το εργατικό κίνημα. Σε αντίθετη περίπτωση είναι σίγουρο ότι θα πάρει μια πολύ αντιδραστική μορφή.

Γι' αυτό τον λόγο, είναι επείγον η εργατική τάξη να προετοιμαστεί για να μπορεί να αμυνθεί αποτελεσματικά τόσο τώρα όσο και στους δύσκολους καιρούς που έρχονται ώστε να βρεθεί σε μια καλύτερη θέση για να παλέψει. Αυτό το καθήκον γίνεται ακόμα πιο επιτακτικό διότι αυτή η περίοδος κρύβει πολλές και απότομες αναταράξεις για τις οποίες οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι προετοιμασμένοι. Σε αυτό το πλαίσιο, το άρθρο μας «Πώς να Προετοιμάσουμε τις Επόμενες Μάχες» (σελ. 1) επιδιώκει να αντλήσει τα διδάγματα από την ήττα των Τεμπών και να προσφέρει έναν διαφορετικό δρόμο για την αναδιοργάνωση του εργατικού κινήματος. Κεντρικό ρόλο στην ήττα έπαιξε το γεγονός ότι οι ηγέτες του εργατικού κινήματος απέρριψαν την άρρηκτη σύνδεση μεταξύ του αγώνα των Τεμπών και της πάλης ενάντια στην ιμπεριαλιστική υποδούλωση της χώρας. Αυτή ακριβώς η σύνδεση ήταν που μπορούσε να ενώσει την κραυγή για δικαιοσύνη με τον ευρύτερο αγώνα της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. Είναι οι ιμπεριαλιστές – με την άπληστη συνεργασία της αστικής τάξης – που εξαθλιώνουν τη χώρα, υποβαθμίζουν τις συνθήκες διαβίωσης, καταστρέφουν τη βιομηχανία, τα ΜΜΜ και συνεχίζουν τις ιδιωτικοποιήσεις όπως με τα ΕΛΤΑ. Ήταν στη σύνδεση του αγώνα κατά όλων των καταπιεστών που το προλεταριάτο θα μπορούσε να ηγηθεί της μαζικής λαϊκής οργής και να τον οδηγήσει στη νίκη.

Πρέπει να Κερδίσουμε τους Εργάτες

Και ενώ η αστική τάξη ετοιμάζει νέες και πιο σκληρές επιθέσεις, η αποθάρρυνση μεταξύ των εργατών είναι πολύ μεγάλη – εξαιτίας αυτής της ήττας – με πολλούς να αναρωτιούνται για ποιο λόγο να αγωνιστούν αν έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να καταφέρουν τίποτα. Έτσι, ενώ η αντικειμενική κατάσταση δείχνει ξεκάθαρα ότι αυτή τη στιγμή ο αγώνας πρέπει να πάρει έναν ***αμυντικό*** χαρακτήρα και δεν είμαστε σε θέση να περάσουμε στην επίθεση, το ΚΚΕ και η αριστερά συνεχίζουν στον ίδιο δρόμο. Οργανώνουν τη μία διαμαρτυρία μετά την άλλη χωρίς ένα πλάνο για το πώς να προετοιμαστούν οι εργάτες για να αμυνθούν αποτελεσματικά, εξαντλώντας και απογοητεύοντάς τους περαιτέρω.

Όλα αυτά έχουν οδηγήσει πολλά μέλη του ΚΚΕ να είναι δυσαρεστημένα με την τωρινή του πορεία, αλλά δεν βλέπουν κάποια άλλη προοπτική για το τι να κάνουν. Αυτά δεν είναι καλά νέα. Δεν είναι προς το συμφέρον της εργατικής τάξης να χαθούν αγωνιστές από το ΚΚΕ ή άλλες οργανώσεις της αριστεράς από απογοήτευση και απάθεια ή να στραφούν σε αστικές δυνάμεις. Αυτό θα αποδυναμώσει ακόμη περισσότερο τους εργαζόμενους μπροστά στη δύσκολη περίοδο που έρχεται. Είναι σημαντικό να κερδίσουμε τους εργάτες, οι οποίοι παρότι συνεχίζουν να παλεύουν, υπάρχει κίνδυνος να εγκαταλείψουν τον αγώνα εξαιτίας των πολιτικών των ηγεσιών τους.

Χωρίς πολιτική πάλη ενάντια στην ηγεσία του ΚΚΕ υπάρχει πραγματικός κίνδυνος αυτή η απογοήτευση να αυξηθεί. Ωστόσο, υπάρχει δρόμος προς τα εμπρός. Είναι αναγκαίο τα μέλη του ΚΚΕ να παλέψουν μέσα στο κόμμα για ένα άλλο πρόγραμμα: τη σύνδεση του αγώνα για τις άμεσες ανάγκες των εργατών με την πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης από τις ΗΠΑ/ΕΕ που η ηγεσία τους αρνείται να διεξάγει. Προς όλα τα μέλη του ΚΚΕ που θέλουν μια πραγματικά ταξική και αντιιμπεριαλιστική πορεία τους λέμε: ***μείνετε στο κόμμα και παλέψτε!*** Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα πραγματικό βήμα προς τη συγκρότηση μιας αριστερής αντιπολίτευσης και τη διεύρυνση της συζήτησης σε ολόκληρη την αριστερά και το εργατικό κίνημα για το ποια πορεία χρειάζεται σήμερα για να υπερασπίσουμε και να προωθήσουμε την υπόθεση των εργαζομένων.

Από την άλλη οι αγωνιστές στην αριστερά πρέπει να παλέψουν μέσα στις οργανώσεις τους για πλήρη ρήξη με τις φιλελεύθερες πολιτικές και τις φιλελεύθερες δυνάμεις όπως η Ν. Αριστερά, το Μέρα25 και τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΠΑΣΟΚ στην περίπτωση του ΣΕΚ. Είναι απαραίτητο η αριστερά να αλλάξει πορεία και να στραφεί στους εργάτες.

Πρέπει να Οικοδομήσουμε τα Σωματεία

Για να μην χάσουν οι εργάτες και αυτά που έχουν θα πρέπει να χτίσουν την άμυνά τους. Γι' αυτό τον λόγο θα πρέπει να παραμείνουν στα σωματεία. Για να υπερασπιστούμε τις γραμμές μας και να προετοιμάσουμε τις επόμενες μάχες, πρέπει να οικοδομήσουμε τα σωματεία που έχουμε πραγματικά ανάγκη. Σε κάθε βήμα του αγώνα για την υπεράσπιση των πιο βασικών αναγκών τους για καλύτερους μισθούς, ΣΣΕ κ.α., οι εργάτες πρέπει να αγωνιστούν ενάντια στη στρατηγική των ηγετών τους. Μέρος αυτού είναι να καταπολεμήσουμε τις μεθόδους τους για ρουτινιάρικες και συμβολικές απεργίες, που δεν προσφέρουν τίποτα στους εργάτες (δείτε το άρθρο μας για την απεργία της 1ης Οκτωβρίου, σελ. 8).

Δεν είναι δύσκολο να διαπιστώσουμε ότι τα σωματεία γίνονται όλο και πιο αδύναμα και ότι οι λεγόμενες επαναστατικές οργανώσεις έχουν αποτύχει να δημιουργήσουν ηγεσίες ικανές να υπερασπιστούν τους εργάτες· αλλά πρέπει να καταλάβουμε το γιατί. Για το λόγο αυτό, το άρθρο «Για Επαναστατική Δουλειά στα Σωματεία» (σελ. 3) θα έχει μεγάλο ενδιαφέρον για τους εργάτες και την αριστερά. Το άρθρο αντλεί διδάγματα από το διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα και την εμπειρία μας σε αυτό, εντοπίζοντας τις παγίδες στις οποίες μπορεί να πέσει κανείς όταν αγωνίζεται ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και προσφέρει τρόπους για να τις καταπολεμήσει. Όπως αναφέρει το άρθρο: «μια επαναστατική ηγεσία, μακριά από το να θυσιάζει τα άμεσα κέρδη, ***χρησιμοποιεί τακτικές που μπορούν να μεγιστοποιήσουν τις μερικές νίκες***, ενώ ***προωθεί τα ιστορικά συμφέροντα*** της εργατικής τάξης».

Παλαιστίνη

Σε διεθνές επίπεδο, ένα από τα επίκεντρα της ιμπεριαλιστικής επίθεσης είναι η γενοκτονία των Παλαιστινίων. Για τις ΗΠΑ, το Ισραήλ είναι ένα βασικό κομμάτι για την υπεράσπιση της κυριαρχίας τους στη Μέση Ανατολή. Τώρα, ο Τραμπ και ο Νετανιάχου επιδιώκουν να επιβάλουν ένα σχέδιο που θα σήμαινε το τέλος της παλαιστινιακής αντίστασης και μεγαλύτερη αποικιακή υποδούλωση της χώρας. Όπως εξηγεί το άρθρο «Κάψτε τη Συμφωνία!» (σελ. 16), το δύσκολο δεν είναι να καταλάβει κανείς ότι το σχέδιο είναι καταστροφικό, αλλά ποια είναι η πορεία προς τα εμπρός. Στην Παλαιστίνη, αντί της προσέγγισης της Χαμάς να προσελκύσει τα αραβικά καθεστώτα με διπλωματικές κινήσεις, αυτό που είναι απαραίτητο είναι να καλέσουμε τους εργάτες της περιοχής να αγωνιστούν ενάντια στις δικές τους κυβερνήσεις, που

συνέχεια στη σελίδα 4

Υπερασπίστε τον Μάρκο Μπεκρή

04 Νοεμβρίου – Καθώς κλείνουμε την εφημερίδα μας, ο πρόεδρος της ΕΝΕΔΕΠ Μάρκος Μπεκρής διώκεται από το κράτος για την κινητοποίηση των λιμενεργατών ένα χρόνο πριν στο λιμάνι του Πειραιά, όταν μπλόκαραν την φόρτωση κοντέινερ με στρατιωτικά εφόδια προς το Ισραήλ. Είναι απαραίτητο σύσσωμο το εργατικό κίνημα να παλέψει για την υπεράσπισή του. Χρειάζεται ένα ενιαίο μέτωπο όλων των σωματείων, αριστερών οργανώσεων κ.α., που θα συνδέσει τα δίκαια αιτήματα για την απόσυρση της δίωξης και της υπόθεσης χωρίς όρους, με την πάλη για την υπεράσπιση των εργαζομένων κατά των επιθέσεων που δέχονται, συμπεριλαμβανομένης και της κατάργησης του αντιδραστικού νόμου που ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση. Κάνοντας αυτή τη σύνδεση μπορούμε να υπερασπιστούμε πραγματικά όχι μόνο τον Μ. Μπεκρή αλλά και το σύνολο των εργαζομένων.

Κάτω τα χέρια από τα σωματεία!
Να σταματήσει κάθε δίωξη κατά του Μ. Μπεκρή!
Η υπεράσπιση της Παλαιστίνης δεν είναι έγκλημα!

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
Τεύχος 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023 2 €
ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΕ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ: ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Για να κατανοήσουμε την ήττα των Τεμπών, πρέπει να ξεκινήσουμε από τα μαθήματα του 2015. Το όλο ζήτημα βρίσκεται στο να θέσουμε τον αγώνα κατά του ιμπεριαλιστικού ζυγού στο επίκεντρο κάτω από προλεταριακή ηγεσία, ως τον μόνο δρόμο προς τα εμπρός. Για έναν άλλο δρόμο, μακριά από αυτές τις ήττες, διαβάστε τον Μπολσεβίκο 8.

Ο Μπολσεβίκος Τεύχος 8
18 Δεκεμβρίου 2023

iclfi.org/obol/8

Όργανο της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας
Τμήμα της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής)
Συνδρομή: 5€/4 τεύχη και το *Spartacist* ελληνική έκδοση (με ταχυδρομείο)
Για οποιαδήποτε επικοινωνία:
Τ.Θ. 8274, Τ.Κ. 10210, Αθήνα • 6930694112
Spartacist@hotmail.com
Αθήνα, 8 Νοεμβρίου 2025 Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: Newspresshold
iclfi.org/grc • @ toe_icl

Για Επαναστατική Δουλειά στα Σωματεία

Το παρακάτω άρθρο, υποβλήθηκε από τη Διεθνή Κομμουνιστική Ένωση (ΔΚΕ) στη Συνάντηση των Διεθνιστικών Δυνάμεων στο Παρίσι τον Μάιο του 2025.

Διεθνώς, τα σωματεία είναι πλέον μια σκιά αυτού που ήταν κάποτε. Παντού ηγούνται από προδότες που έχουν επιβλέψει αμέτρητες παραχωρήσεις και ήττες. Ωστόσο, παρά την επιτακτική ανάγκη για μια μαχητική ηγεσία που θα μπορεί να υπερασπιστεί πραγματικά την εργατική τάξη, ***η επιρροή των επαναστατικών κομμάτων στην εργατική τάξη είναι αδύναμη και/ή εξασθενεί***.

Αυτή η αποτυχία δεν εξηγείται από την απλή έλλειψη δυνάμεων, αλλά από ***την άρνηση ή την ανικανότητα να οικοδομηθεί μια συνεπής αντιπολίτευση στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία***. Ωστόσο, οι Θέσεις Πάνω στην Τακτική του Τρίτου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς ήταν σαφείς:

> «Η Κομμουνιστική Διεθνής απέκρουσε τις σεχταριστικές τάσεις, απαίτησε από τα κόμματα που ήταν προσκείμενα σ' αυτήν, ***όσο μικρά κι αν ήταν***, να δουλεύουν στα συνδικάτα ώστε ***να νικηθεί η αντιδραστική συνδικαλιστική γραφειοκρατία από τα μέσα και να μετατραπούν τα συνδικάτα σε επαναστατικές, μαζικές, προλεταριακές οργανώσεις.***» (Η έμφαση δική μας)
>
> – 3η Διεθνής: Τα Τέσσερα Πρώτα Συνέδρια (Εκδόσεις Εργατική Πάλη, 2007)

Στην ουσία, αν οι αποκαλούμενες επαναστατικές οργανώσεις έχουν αποτύχει, αυτό οφείλεται στο ότι ακολουθούν ***λάθος στρατηγικές*** στη δουλειά που κάνουν στη βιομηχανία. Από αυτή την άποψη, η ΔΚΕ δεν αποτελεί εξαίρεση. Αλλά από την πλευρά μας, τα τελευταία χρόνια έχουμε αντλήσει διδάγματα από τις αποτυχίες μας.

Οι ακόλουθες θέσεις βασίζονται στην εμπειρία μας από τις παρεμβάσεις μας στις απεργιακές κινητοποιήσεις που έχουν αναταράξει πρόσφατα αρκετές χώρες, ιδίως στην απεργία της Boeing στις ΗΠΑ. Αλλά εξίσου σημαντική είναι η εμπειρία μας από μικρότερες συγκρούσεις και καθημερινούς αγώνες σε ένα πλαίσιο αυξανόμενης διεθνούς αντίδρασης.

Χρειαζόμαστε μια Επαναστατική Στρατηγική

Το σημείο εκκίνησης για επαναστατική δουλειά στη βιομηχανία είναι ότι ***η εργατική τάξη χρειάζεται ένα Μαρξιστικό πρόγραμμα για να καθοδηγήσει τους αγώνες της***. Ένα επαναστατικό πρόγραμμα είναι απαραίτητο, ανεξάρτητα από το αν βρισκόμαστε σε μια περίοδο αντίδρασης, σε μια περίοδο οικονομικών απεργιών ή σε μια περίοδο μεγάλων πολιτικών αγώνων. Ωστόσο, ***η πλειονότητα των Μαρξιστικών οργανώσεων απορρίπτει ρητά τον αγώνα για μια επαναστατική ηγεσία των σωματείων***.

Όταν πρόκειται για πόλεμο, όλοι καταλαβαίνουν ότι ένας στρατός πρέπει να ηγείται από ένα γενικό επιτελείο που επιδιώκει να ***νικήσει τον εχθρό***. Ένα ανώτατο επιτελείο που επιδιώκει να μετριάσει τη σύγκρουση αντί να την κερδίσει, όχι μόνο θα κάνει τη νίκη δύσκολη, αν όχι θα την καταστήσει αδύνατη, αλλά θα εφαρμόσει τακτικές που μεγιστοποιούν τις απώλειες και ελαχιστοποιούν τα κέρδη.

Το ίδιο ισχύει και για την ταξική πάλη. Οι ηγεσίες της εργατικής τάξης που επιδιώκουν τη συνύπαρξη με τον καπιταλισμό θα συμφιλιώνονται σε κάθε στάδιο της πάλης. Μεγιστοποιούν τις ήττες και δεν κάνουν τίποτα για να προωθήσουν τα στρατηγικά συμφέροντα των εργατών. Από την άλλη πλευρά, μια επαναστατική ηγεσία, μακριά από το να θυσιάζει τα άμεσα κέρδη, ***χρησιμοποιεί τακτικές που μπορούν να μεγιστοποιήσουν τις μερικές νίκες***, ενώ ***προωθεί τα ιστορικά συμφέροντα*** της εργατικής τάξης.

Ο Κίνδυνος του Οπορτουνισμού

Το πιο συνηθισμένο πρόβλημα στη δουλειά στη βιομηχανία είναι ο συμφιλιωτισμός προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. ***Στην πιο δεξιά μορφή της, αυτή η πολιτική παίρνει τη μορφή ανοιχτής υποστήριξης των μη επαναστατικών συνδικαλιστικών ηγεσιών***. Αυτή η υποστήριξη δικαιολογείται συνήθως με το ψευδές επιχείρημα ότι μια «αριστερή» ηγεσία ενθαρρύνει τους εργάτες να αγωνιστούν.

Ως ένα ενδιάμεσο στρώμα, κοντά στους καπιταλιστές στις φιλοδοξίες του αλλά εξαρτημένο από τους εργάτες για την επιρροή του, ***η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν παίζει έναν ανεξάρτητο ρόλο στην ταξική πάλη***. Η πολιτική στάση που παίρνει αντανακλά την πίεση από την αστική τάξη ή από την εργατική της βάση. Αλλά ουσιαστικά, η γραφειοκρατία επιδιώκει τη ***συμφιλίωση*** με τον καπιταλισμό. ***Όταν στρέφεται προς τα αριστερά, το κάνει όχι για να ενθαρρύνει τη μαχητικότητα της εργατικής τάξης, αλλά για να την περιορίσει όσο το δυνατόν περισσότερο σε πλαίσια αποδεκτά από την αστική τάξη***.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι ποτέ σωστό από θέση αρχής η συγκρότηση ενός ενιαίου μετώπου με μια πτέρυγα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Αλλά κάθε προσωρινό μπλοκ πρέπει να σχηματίζεται με βάση μια ***πραγματική ταξική γραμμή*** (π.χ. σε μια απεργία ή ενάντια στην εθνική ενότητα) ***και δεν πρέπει ποτέ να αποδίδεται ένας προοδευτικός ρόλος στη γραφειοκρατία***. Ο στόχος ενός τέτοιου μετώπου δεν είναι να σταματήσει τις εχθροπραξίες, αλλά να δείξει ***στη δράση*** γιατί είναι απαραίτητο ένα επαναστατικό πρόγραμμα.

Αριστερή Κριτική

Σε πολλές περιπτώσεις, η συμφιλίωση προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία παίρνει μια έμμεση μορφή. Σφοδρή κριτική ασκείται στην ηγεσία των εργατών, αλλά ***η κριτική αυτή παραμένει σε τακτικό επίπεδο και δεν στοχεύει στην αντικατάσταση αυτών των προδοτών με μια επαναστατική ηγεσία των σωματείων***.

Μια τέτοια προσέγγιση ***περιορίζει τον ρόλο των επαναστατών στην άσκηση πίεσης στην τρέχουσα ηγεσία***. Η πίεση από τα αριστερά μπορεί να αναγκάσει τη γραφειοκρατία να υιοθετήσει μια πιο μαχητική στάση και τακτική, ή ακόμη και να ωθήσει τους εργάτες να υπερβούν προσωρινά την ηγεσία τους. Αλλά ***αν δεν προσφερθεί μια ριζικά διαφορετική στρατηγική***, γύρω από την οποία μπορούν να συσπειρωθούν τα στοιχεία μιας νέας ηγεσίας, ***το κίνημα είναι καταδικασμένο να παραμείνει στα χέρια της γραφειοκρατίας***. Όταν έρθει η ώρα, οι γραφειοκράτες θα μπορούν να σαμποτάρουν τον αγώνα, ανεξάρτητα από το πόση πίεση τους ασκήθηκε προηγουμένως.

Η κριτική για την τακτική της ηγεσίας των σωματείων χωρίς την επιδίωξη δημιουργίας μιας νέας ηγεσίας βασισμένης σε μια επαναστατική στρατηγική ισοδυναμεί με επίθεση στα συμπτώματα της ασθένειας χωρίς να αγγίζει την αιτία της.

Αντισυνδικαλιστικός Αριστερισμός

Μια σεχταριστική πολιτική απέναντι στα σωματεία είναι εξίσου επιβλαβής με μια οπορτουνιστική. Αν και αυτό συχνά καλύπτεται με ριζοσπαστική ρητορική, η πρακτική συνέπεια είναι η ίδια: η απουσία μιας εναλλακτικής στη γραφειοκρατία.

Ορισμένες οργανώσεις συσχετίζουν τις φιλοκαπιταλιστικές πολιτικές των ηγεσιών των σωματείων με τα ίδια τα σωματεία. Με αυτόν τον τρόπο, αρνούνται αυτό που κάθε ταξικά συνειδητοποιημένος εργάτης καταλαβαίνει διαισθητικά: ακόμη και το πιο αντιδραστικό από τα σωματεία είναι ένα προπύργιο ενάντια στα αφεντικά και ένα σκαλοπάτι για συλλογική δράση. Το αποτέλεσμα της αντιδραστικής αριστερίστικης θέσης είναι η εγκατάλειψη των εργατών όταν η οργάνωσή τους δέχεται επίθεση από το κράτος ή τα αφεντικά, οδηγώντας τέτοιους «Μαρξιστές» να χάνουν κάθε αξιοπιστία στα μάτια των εργατών.

Ριζοσπαστική Αποχή

Μια λιγότερο αντιδραστική αλλά εξίσου στείρα έκφραση σεχταριστικών πολιτικών είναι η καταγγελία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας με επαναστατική ρητορική, χωρίς να προσφέρεται καμία απάντηση στα συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργάτες. Στην καλύτερη περίπτωση, αυτή η προσέγγιση είναι εντελώς στείρα.

Οι βαρυσήμαντες διακηρύξεις για την ανάγκη της επανάστασης μπορεί να σας δίνουν την εικόνα ενός μεγάλου επαναστάτη. Αλλά δεν κάνουν τίποτα για την προώθηση της ταξικής συνείδησης. Ο μόνος τρόπος για να αυξηθεί πραγματικά η

Σύνταξης...

(συνέχεια από τη σελίδα 2)

είναι συνεργοί των ιμπεριαλιστών· έτσι θα βοηθήσουμε τους Παλαιστίνιους.

Ωστόσο, τι μπορούν να κάνουν οι εργάτες εδώ; Δύο χρόνια μετά, το εργατικό κίνημα δεν έχει καταφέρει να κλονίσει τη συνεργασία της κυβέρνησης με τους ιμπεριαλιστές και το Ισραήλ. Ακόμα και οι πιο μαχητικές δράσεις από την ΕΝΕΔΕΠ και το ΠΑΜΕ όπως η διακοπή της αποστολής πολεμικού χάλυβα από τον Πειραιά, δεν έχουν οργανωθεί με στόχο να βάλουν ένα αποφασιστικό τέλος στη συνενοχή της κυβέρνησης στη γενοκτονία.

Πρέπει να δείξουμε στους εργάτες γιατί ο αγώνας για την Παλαιστίνη είναι προς το δικό τους συμφέρον. Για να το πετύχουμε αυτό, πρέπει να ξεκινήσουμε από μια στοιχειώδη αλήθεια: η Ελλάδα είναι ένα έθνος που καταπιέζεται από τον ιμπεριαλισμό. Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ που ενορχηστρώνουν κάθε επίθεση εναντίον των εργατών είναι αυτοί που τροφοδοτούν το σιωνιστικό θηρίο. Για άλλη μια φορά, μόνο τοποθετώντας τον αγώνα για την Παλαιστίνη στον ίδιο άξονα με τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό ζυγό εδώ, θα μπορέσουμε να σταματήσουμε τη συνεργασία της κυβέρνησης με το Ισραήλ και να ανοίξουμε τον δρόμο για την υπεράσπιση των εργατικών διεκδικήσεων. Όπως εξηγεί το άρθρο, κάθε δράση για την Παλαιστίνη πρέπει να συνοδεύεται από συγκεκριμένα αιτήματα για τη βελτίωση των συνθηκών των εργατών εδώ, και κάθε ηγέτης που αρνείται να το κάνει πρέπει να καταδικαστεί.

Αυτό ακριβώς έκαναν οι σύντροφοί μας από την Lega trotskista d'Italia όταν συμμετείχαν στις απεργίες που προκάλεσε η ισραηλινή επίθεση στο στόλο Sumud Flotilla (σελ. 13). Δεδομένου ότι η υποστήριξη της Παλαιστίνης εξακολουθεί να είναι ένα θέμα που διχάζει την ιταλική εργατική τάξη, ήταν ζωτικής σημασίας να δείξουμε τη σύνδεση αυτής της πάλης με τα δικά της συμφέροντα. Ταυτόχρονα, έπρεπε να καταγγελθεί η στρατηγική των ηγετών των σωματείων που οργανώνουν απεργίες για να απευθυνθούν στην «ανθρωπιά» των ιμπεριαλιστικών ηγετών – αφήνοντας τη «λύση» για την Παλαιστίνη στα χέρια τους.

Βενεζουέλα και Μεξικό

Με πρόσχημα τον πόλεμο κατά των ναρκωτικών ο Τραμπ έχει εντείνει τις απειλές εναντίον της Βενεζουέλας. Η Ουάσιγκτον έχει ανακοινώσει από τον Σεπτέμβρη 15 πλήγματα εναντίον σκαφών στην Καραϊβική και στον Ειρηνικό, ανεβάζοντας τον επίσημο αριθμό των θυμάτων σε τουλάχιστον 62 νεκρούς. Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ σφίγγουν τη θηλιά τόσο στους εργαζόμενους μέσα στη χώρα τους όσο και στους λαούς της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής. Η οικοδόμηση μιας αντιιμπεριαλιστικής συμμαχίας των εργατών της Αμερικής είναι ουσιαστική για να μπορέσουν να παλέψουν κατά του κοινού εχθρού.

Είναι προς το συμφέρον του εργατικού κινήματος εδώ και διεθνώς να ταχθούμε για την υπεράσπιση της Βενεζουέλας, του Μεξικού και όλων των καταπιεζόμενων χωρών, με ταξική ανεξαρτησία από τον Μαδούρο, τη Σέϊνμπαουμ και τους άλλους λαϊκιστές. Διαβάστε το άρθρο του Μεξικανικού τμήματός μας: «Υπερασπίστε τη Βενεζουέλα και το Μεξικό Κατά των Αμερικανών Ιμπεριαλιστών» (σελ. 16).

Βρετανία

Η κατάσταση στην Ευρώπη αλλάζει ραγδαία με την άνοδο της δεξιάς αντίδρασης, που ευνοείται από τις ΗΠΑ στην προσπάθειά τους να ανατρέψουν τη φιλελεύθερη τάξη πραγμάτων. Όπως αναδεικνύει το φυλλάδιο των συντρόφων μας από τη Spartacist League/Britain, «Καταστροφή για την Αριστερά» (σελ. 12), η κινητοποίηση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων υπό την ηγεσία του Τόμι Ρόμπινσον αποτέλεσε μια τρομερή ήττα για το εργατικό κίνημα. Γεγονός είναι ότι αν η αριστερά συνεχίσει να προσκολλάται στον φιλελευθερισμό και στους πολιτικούς του Εργατικού Κόμματος, θα συνεχίσει να συνδέεται με το κατεστημένο στα μάτια των εργατών, ωθώντας τους ακόμη περισσότερο προς τα δεξιά.

Δουλειά Υπεράσπισης Κατά της Καταστολής

Η καταστολή θα αυξηθεί ακόμα περισσότερο εδώ και διεθνώς. Η υπεράσπιση όλων των αγωνιστών που διώκονται πρέπει να βασίζεται στο εργατικό κίνημα. Στόχος είναι να συνδεθούν οι αγώνες για την υπεράσπισή τους κατά της κρατικής καταστολής με την πάλη των εργατών για την καλυτέρευση των συνθηκών τους. Αυτός είναι ο τρόπος να παλέψουμε για την άμεση αποφυλάκιση και αθώωση του Ν. Ρωμανού, ο οποίος ένα χρόνο μετά εξακολουθεί να βρίσκεται στη φυλακή (βλ. άρθρο σελ. 11).

Όσον αφορά τους φιλοπαλαιστίνιους διαδηλωτές, έχουμε ήδη δει το κυνήγι μαγισσών να βρίσκεται σε εξέλιξη. Αυτό συνέβη και με την "Αντιπροσωπεία Μέχρι τη Νίκη", με την άφιξή τους στην Αίγυπτο στις 8 Οκτωβρίου. Ήταν σημαντικό να τους υπερασπιστούμε, γι' αυτό και γράψαμε μία επιστολή διαμαρτυρίας προς την Πρεσβεία της Αιγύπτου (βλ. άρθρο σελ. 10).

Τέλος, το άρθρο των συντρόφων μας από το Spartacist South Africa «Υπερασπίστε τον Τζούλιους Μαλέμα!» (σελ. 11), δείχνει ότι η καταδίκη του Μαλέμα, ηγέτη των Μαχητών Οικονομικής Ελευθερίας (EFF), είναι μια συνέχεια της ιμπεριαλιστικής επίθεσης, που προσπαθεί να σιγήσει κάθε φωνή εναντίωσης στον ιμπεριαλισμό. Ταυτόχρονα, το άρθρο προωθεί την ταξική πάλη απέναντι στην ανίκανη στρατηγική που στηρίζεται στην εμπιστοσύνη στα δικαστήρια.

Σε αυτό το πλαίσιο, παρουσιάζουμε μια επιστολή υποστήριξης που στείλαμε στον αγωνιστή Xolani Khoza, εναντίον του οποίου είχαν απαγγελθεί κατηγορίες για τρομοκρατία επειδή κάλεσε σε διαμαρτυρία ενάντια στη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Ραμαφόσα (σελ. 10). Με μια κοινή εκστρατεία, οι σύντροφοί μας, το EFF και άλλοι, κατάφεραν να τον αθωώσουν στο δικαστήριο. Ωστόσο, σε μια νέα επίθεση, το κράτος συνεχίζει να παρενοχλεί τον Xolani και αρνείται να του επιστρέψει το διαβατήριό του. Η κοινή εκστρατεία που πραγματοποιήσαμε, που αποτελεί μοντέλο για το πώς πρέπει να οικοδομείται ένα ενιαίο μέτωπο, δείχνει το είδος του αγώνα που απαιτείται για την υπεράσπιση αγωνιστών που διώκονται καθώς και το πώς πρέπει να οργανωθούμε για τις δύσκολες μέρες που έρχονται. Είναι απαραίτητο η αριστερά εδώ και διεθνώς να απαλλαγεί από τον σεχταρισμό, που αποδυναμώνει το εργατικό κίνημα απέναντι στις επιθέσεις του κράτους και των ιμπεριαλιστών.

* * *

Πιστεύουμε ότι τα άρθρα που περιλαμβάνονται στο τεύχος είναι πολύ σημαντικά για τον αναπροσανατολισμό του εργατικού κινήματος και της αριστεράς.■

Σωματεία...

(συνέχεια από τη σελίδα 3)

επιρροή των επαναστατικών ιδεών είναι ***να δείξουμε πόσο θεμελιώδεις είναι για την προώθηση του αγώνα των εργατών.***

Τυχοδιωκτισμός

Είναι εύκολο για μια οργάνωση που δεν έχει πραγματική επιρροή σε μια βιομηχανία να προωθεί ριζοσπαστικά αιτήματα χωρίς να λαμβάνει υπόψη το πολιτικό πλαίσιο ή τα εμπόδια στην εφαρμογή τους. Το αποτέλεσμα είναι στείρο και γενικά άσχετο. Είναι πολύ πιο επικίνδυνο όταν εκείνοι που ασκούν πραγματική επιρροή ωθούν τους εργάτες στην επίθεση όταν οι συνθήκες είναι δυσμενείς.

Η πρακτική συνέπεια του να κριτικάρεις τη γραφειοκρατία με βάση αποκλειστικά την έλλειψη ριζοσπαστισμού είναι να πιέζεις συνεχώς για πιο ριζοσπαστική δράση. Στην έλλειψη μιας ευρύτερης επαναστατικής κατανόησης της πολιτικής κατάστασης, το αποτέλεσμα είναι μια καρικατούρα, με μικρές ομάδες απομονωμένων εργατών να περνάνε στην επίθεση ή να παραμένουν σε απεργία όταν δεν έχουν καμία πιθανότητα νίκης. Αυτή η πολιτική αποθαρρύνει την πρωτοπορία και μπορεί να οδηγήσει σε καταστροφικές συνέπειες πολύ χειρότερες από μια απλή πολιτική συμφιλίωσης.

Μια επαναστατική ηγεσία πρέπει να καθοδηγεί την ταξική πάλη τόσο όταν βρίσκεται στην επίθεση όσο και όταν βρίσκεται στην άμυνα, και όχι να καλεί σε επίθεση σε όλες τις περιστάσεις!

Οικονομισμός

Η πίεση της δουλειάς στη βιομηχανία τείνει να στενεύει τους πολιτικούς ορίζοντες στα πιο άμεσα προβλήματα. Το καθήκον των επαναστατών δεν είναι μόνο να προσφέρουν στους εργάτες μια ευρύτερη προοπτική για την καταπίεσή τους, αλλά και να ***τους δείξουν ότι μια γενική κατανόηση των ταξικών σχέσεων, του πολιτικού πλαισίου και των διεθνών συνθηκών είναι ζωτικής σημασίας για την επιτυχία του αγώνα, όσο μικρός και αν είναι.***

Αντίθετα, μια οικονομίστικη αντίληψη της συνδικαλιστικής δουλειάς προσαρμόζεται στην πολιτική συνείδηση των καθυστερημένων στρωμάτων της εργατικής τάξης. Για παράδειγμα, ως αντίδραση στις φυλετικές εντάσεις, η οικονομίστικη απάντηση είναι να υποστηρίξει την ενότητα ενάντια στα αφεντικά σε αφηρημένο επίπεδο. Αυτό που δεν λέγεται είναι ότι ***οι εργάτες έχουν οι ίδιοι συμφέρον να αγωνίζονται ενεργά ενάντια στη φυλετική καταπίεση.*** Με αυτόν τον τρόπο, ο οικονομισμός επιδιώκει να «διατηρήσει την ενότητα» όχι με βάση την ανώτερη ταξική συνείδηση, αλλά σύμφωνα με τον ελάχιστο κοινό παρονομαστή. ***Έτσι, οι ανταγωνισμοί που διαιρούν τους εργάτες διατηρούνται.***

Μίνιμουμ και Μάξιμουμ Πρόγραμμα

Η επαναστατική δουλειά στη βιομηχανία είναι απαραίτητα συγκεκριμένη. Πρέπει να καταπιαστεί με τα πιο επείγοντα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργάτες στην καθημερινή τους ζωή. Αυτό δεν καθιστά το έργο αυτό ρεφορμιστικό· ***η υπέρβαση των εμποδίων που κρατούν την εργατική τάξη υπάκουη και διαιρεμένη απαιτεί μια Μαρξιστική κατανόηση της καπιταλιστικής κοινωνίας.***

Είναι με την εφαρμογή του Μαρξιστικού προγράμματος ενάντια στην φιλοκαπιταλιστική γραφειοκρατία – το κύριο εμπόδιο στην ταξική συνείδηση – ***που το συνδικαλιστικό έργο γίνεται επαναστατικό.*** Η σύνθεση μεταξύ μίνιμουμ και μάξιμουμ προγράμματος επιτυγχάνεται ακριβώς ***όταν μια ευρεία επαναστατική αντίληψη χρησιμοποιείται για να καθοδηγήσει τους άμεσους αγώνες του προλεταριάτου.*** Τα λάθη που αναφέρονται σε αυτό το έγγραφο έχουν όλα ως κοινό χαρακτηριστικό το σπάσιμο αυτού του ζωτικού συνδέσμου.

* * *

Για να δείτε πώς η ΔΚΕ εφαρμόζει αυτές τις αρχές στην πράξη, επισκεφτείτε τους συνδέσμους:
https://iclfi.org/topics/en/labor και
https://iclfi.org/topics/en/trade-unions.■

Το Spartacist αποτελεί το θεωρητικό περιοδικό της Διεθνούς Κομμουνιστικής Ένωσης (Τεταρτοδιεθνιστικής) και εκδίδεται από τη Διεθνή Εκτελεστική Επιτροπή

spartacist.org

Ηττήθηκε...

(συνέχεια από τη σελίδα 1)

πρώτης ανάγκης συνεχίζει να μαστίζει τα νοικοκυριά, οι ώρες εργασίας είναι οι υψηλότερες στην Ευρώπη και οι εργάτες πεθαίνουν καθημερινά στη δουλειά. Έτσι, ενώ η εργατική τάξη συνεχίζει να παλεύει και έχει σταματήσει προσωρινά κάποιες επιθέσεις, το εργατικό κίνημα βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο και συνεχίζει να είναι αποδυναμωμένο.

Ωστόσο, η άρνηση του ΚΚΕ να αναγνωρίσει την πραγματικότητα και να πει ξεκάθαρα στις μάζες ότι ο αγώνας ηττήθηκε, ελαχιστοποιεί και εξαφανίζει τα εμπόδια που έχει να αντιμετωπίσει η εργατική τάξη. Η Αριστερά με τη σειρά της ακόμα και μετά την ήττα είτε καλεί να τελειώσουμε αυτό που ξεκινήσαμε είτε ότι είναι η στιγμή να κλιμακώσουμε τον αγώνα. Ωστόσο, αυτό έρχεται σε σύγκρουση με την πραγματικότητα και τις διαθέσεις των μαζών, που έχουν νιώσει στο πετσί τους ότι ηττήθηκαν. Και οι δύο προσεγγίσεις, παρά τις όποιες διαφορές, θυμώνουν τους εργαζόμενους και τους απομακρύνουν ακόμα περισσότερο από το εργατικό κίνημα, που είναι ήδη απαξιωμένο στα μάτια τους. Ουσιαστικά αποδιοργανώνουν τον αγώνα και αφοπλίζουν το προλεταριάτο.

Ο ρόλος των Μαρξιστών είναι να λένε την αλήθεια στις μάζες και να τις καθοδηγούν με βάση το τι συμβαίνει στην πραγματικότητα και όχι με αυτό που θα ήθελαν να συμβαίνει. Αυτή τη στιγμή και μετά την τεράστια ήττα, το εργατικό κίνημα πρέπει να περάσει στην άμυνα και όχι στην επίθεση, ιδιαίτερα λαμβάνοντας υπόψη την παγκόσμια σκηνή.

Η Διεθνής Κατάσταση και η Ελληνική Μπουρζουαζία

Είναι σημαντικό να δούμε το διεθνές πλαίσιο μέσα στο οποίο έλαβε χώρα αυτή η ήττα. Η άνοδος του Τραμπ στην εξουσία έφερε μια θεμελιώδη στροφή, που σηματοδότησε τη ρήξη με τις φιλελεύθερες πολιτικές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, για να επαναβεβαιώσει την κυριαρχία των ΗΠΑ στον κόσμο και να προσπαθήσει να αντιστρέψει την παρακμή τους, προκαλώντας βαθιές πολιτικές και οικονομικές αναταράξεις. Στην Ευρώπη επιχειρεί να διαλύσει και τα τελευταία απομεινάρια του φιλελευθερισμού.

Στην Ελλάδα μετά την εκλογή του Τραμπ, η ΝΔ επιχείρησε ήδη μια πιο δεξιά στροφή καταγγέλλοντας την «woke» ατζέντα, τοποθετώντας τον Βορίδη ως υπουργό μετανάστευσης και περνώντας ένα νόμο ορίζοντας την «παράνομη» μετανάστευση ως ποινικό αδίκημα. Ωστόσο, η αστική τάξη προς το παρόν δεν έχει ευθυγραμμιστεί πλήρως με τον Τραμπ και βρίσκεται ακόμα σε διεργασίες. Αυτές οι διεργασίες φαίνονται τόσο από τις φήμες για την ίδρυση ενός ακροδεξιού κόμματος που θα ενώσει την κεντροδεξιά και την ακροδεξιά υπό τον Σαμαρά καθώς και στην φήμη για ένα φιλελεύθερο κόμμα που θα ενώσει την κεντροαριστερά υπό τον Α. Τσίπρα. Αυτό φανερώνει και την αδυναμία του κέντρου, με το ΠΑΣΟΚ και την Κωνσταντοπούλου να συναγωνίζονται με περίπου ίδια ποσοστά στο 14 τοις εκατό, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ και η Νέα Αριστερά είναι καταποντισμένοι.

Τι θα κάνει η αστική τάξη εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη διεθνή σκηνή. Δηλαδή το πότε η Ευρώπη θα ευθυγραμμιστεί πλήρως με τον Τραμπ – τελειώνοντας τον φιλελευθερισμό – καθώς και από την παγκόσμια οικονομική ύφεση που όλοι συμφωνούν ότι κάποια στιγμή θα ξεσπάσει. Σε μία καταπιεζόμενη χώρα όπως η Ελλάδα που ήδη εδώ και δύο δεκαετίες ασφυκτιά από τις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις, θα έχει καταστροφικές συνέπειες. Ο κλοιός υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ θα σφίξει ακόμα περισσότερο οδηγώντας σε ακόμα μεγαλύτερη εξαθλίωση και βάναυσες επιθέσεις. Αυτό θα τροφοδοτήσει την ανάγκη το προλεταριάτο και οι ευρύτερες μάζες να αντισταθούν στην αμερικανική κυριαρχία και στη λεηλασία του ΔΝΤ και της ΕΕ προκαλώντας κοινωνικές εκρήξεις. Με τη σειρά του αυτό θα ασκήσει τεράστια πίεση στην εκάστοτε κυβέρνηση. Η αδύναμη εγχώρια αστική τάξη προκειμένου να υπερασπιστεί τον εαυτό της με τον ένα τρόπο ή με τον άλλο θα ευθυγραμμιστεί πλήρως με τα σχέδια των ΗΠΑ και θα προσπαθήσει να τσακίσει το προλεταριάτο ακόμα και με πολύ σκληρά καθεστώτα.

Μόνο βλέποντας τη συνολική εικόνα των ταξικών δυνάμεων διεθνώς και εγχώρια μπορούμε να χαράξουμε έναν δρόμο προς τα μπροστά για τους εργαζόμενους εδώ. Λαμβάνοντας υπόψη τόσο τη διεθνή κατάσταση όσο και την ήττα των Τεμπών, είναι σαφές ότι για να μπορέσει το προλεταριάτο και οι εργαζόμενες μάζες να προετοιμαστούν για τις επόμενες μάχες, συμπεριλαμβανομένου ενός νέου κύκλου των Τεμπών, είναι θεμελιώδες να αναγνωρίσουμε ποια τα εμπόδια και ποιοι οι λόγοι της ήττας.

Όμως είναι εξίσου θεμελιώδες – για τώρα και για το μέλλον – να κατανοήσουμε κάτω από ποιο πρόγραμμα μπορούσαμε να προωθήσουμε την πάλη των μαζών, βάζοντας τις βάσεις που θα μπορούσαν να οδηγήσουν το κίνημα των Τεμπών σε νίκη.

Τι Έπρεπε να Γίνει

Ποιο ήταν λοιπόν το πρόγραμμα που έπρεπε να επικρατήσει; Πρώτον: για να μπορέσει να αποδοθεί πραγματική δικαιοσύνη ήταν απαραίτητο να μπει ***επικεφαλής το προλεταριάτο*** και να ενώσει των αγώνα των μαζών ενάντια σε όλους τους καταπιεστές τους.

Δεύτερον: ο αγώνας για δικαιοσύνη έπρεπε να γίνει ένα, να συνδεθεί με την πάλη για την καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, κατά της κυβέρνησης και κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης που βρίσκεται πίσω από όλα όσα μας τσακίζουν. Προϋπόθεση ήταν να σπάσουμε από τις απεργίες ρουτίνας που

Ο Μπολσεβίκος Ανακοίνωση — 13 Φεβρουαρίου 2025

ΟΧΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΡΟΥΤΙΝΑΣ!

ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Στις μαζικές συγκεντρώσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 26 Γενάρη έγινε ξεκάθαρο ότι η πάλη για δικαιοσύνη για τα θύματα των Τεμπών μπορεί να αλλάξει ριζικά την πορεία ***ολόκληρης*** της χώρας. Το εργατικό κίνημα έχει έναν αποφασιστικό ρόλο να διαδραματίσει σε αυτόν τον αγώνα. Μόνο με το προλεταριάτο επικεφαλής των μαζών – που έχουν ήδη αποδείξει ότι θέλουν να παλέψουν – μπορεί να αποδοθεί πραγματική δικαιοσύνη και να ενώσει τον αγώνα των εργαζόμενων κατά όλων των καταπιεστών τους. Ο αγώνας για δικαιοσύνη πρέπει να συνδεθεί με την πάλη για την καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, την καταπολέμηση της ακρίβειας, ενάντια στο ξεπούλημα της υγείας και της παιδείας, με όλα όσα μας τσακίζουν στην πάλη κατά της κυβέρνησης και κατά των ιμπεριαλιστών που βρίσκονται πίσω από όλες τις επιθέσεις.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι η απεργία στις 28 Φεβρουαρίου να μη γίνει άλλη μία απεργία ρουτίνας. Οι εργάτες και όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να κινητοποιηθούν ***κύρια μέσα στα σωματεία*** ενάντια στην ηγεσία του εργατικού κινήματος που θα προσπαθήσει να σβήσει τον θυμό των μαζών μέσα από άλλη μία συμβολική απεργία. Αυτό που χρειάζεται είναι να παλέψουν όλοι για μια απεργία διαρκείας μέχρις ότου να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να υποχωρήσει και να ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματα των οικογενειών των θυμάτων. Κανένα δικαστήριο και κανένας αστικός θεσμός δεν θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη.

Εάν το προλεταριάτο αποτύχει να τεθεί επικεφαλής του αγώνα για δικαιοσύνη, η οργή των μαζών για τα Τέμπη αλλά και για τις δικές τους συνθήκες διαβίωσης μπορεί να βρει έκφραση στις πιο ακροδεξιές δυνάμεις. Πρέπει να δράσουμε τώρα! Το καθήκον είναι να χτίσουμε την απεργία στις 28 του μήνα και να παλέψουμε μέσα στο κίνημα ώστε αυτή να μη γίνει μια απεργία ρουτίνας, αλλά αντίθετα να δυναμώσει και να επεκταθεί.

Δημιουργία τώρα επιτροπών δράσης στα σωματεία, στα λιμάνια, στα νοσοκομεία, στα πανεπιστήμια, στους χώρους εργασίας ώστε να παλέψουμε για αυτά τα αιτήματα:

- ***Απεργία διαρκείας μέχρι να ικανοποιηθούν όλα τα αιτήματα των οικογενειών των θυμάτων!***
- ***Να ανοιχτούν τα αρχεία ενάντια στη συγκάλυψη και να δοθούν στις οικογένειες και τον λαό! Να ανοιχτούν τα βιβλία για να δούμε που πήγαν τα χρήματα για τους σιδηροδρόμους!***
- ***Τα σωματεία να τεθούν επικεφαλής για την ασφάλεια των τρένων και όλων των μέσων μαζικής μεταφοράς!***
- ***Ανά δύο ημέρες πεθαίνει ένας εργάτης στην δουλειά. Έλεγχος της υγείας και της ασφάλειας από τα σωματεία σε πλήρη ανεξαρτησία από τα αφεντικά και το κράτος!***
- ***Ενάντια στην ακρίβεια πάλη για κινητή κλίμακα των μισθών. Συλλογικές συμβάσεις εργασίας που θα εξασφαλίζουν την αυτόματη αύξηση των μισθών με βάση την αύξηση των ειδών κατανάλωσης!***
- ***Δωρεάν και δημόσια υγεία και παιδεία για όλους!***
- ***Εθνικοποίηση όλων των στρατηγικών κλάδων της οικονομίας, χωρίς καμία αποζημίωση στους ιμπεριαλιστές!***
- ***Κάτω η Κυβέρνηση! Έξω από την ΕΕ/ευρώ και το ΝΑΤΟ! Διαγραφή του χρέους και αποκήρυξη των μνημονίων!***

Κινητοποιηθείτε Τώρα!
Μοιράστε το φυλλάδιο στον χώρο εργασίας σας, στα πανεπιστήμια, στις γειτονιές, κ.α.

Ο Μπολσεβίκος Ανακοίνωση — 21 Φεβρουαρίου 2025

Τέμπη – Λιτότητα – Πληθωρισμός ΑΡΚΕΤΑ!

Δεν πάει άλλο! Η χώρα μας έχει στραγγαλιστεί από τους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους λακέδες τους, τους λέμε ΜΕΧΡΙ ΕΔΩ! Οι εργαζόμενες μάζες βράζουν και έχουν βγει στους δρόμους για να παλέψουν. Για να νικήσουμε πρέπει να ενώσουμε τον αγώνα για τα Τέμπη με την πάλη κατά της λιτότητας και του πληθωρισμού ώστε να πετύχουμε την καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης και να αποδοθεί δικαιοσύνη.

Όλες οι εργατικές οργανώσεις, η αριστερά, τα σωματεία και άλλοι, πρέπει να συντονιστούμε για να οργανώσουμε ένα ενιαίο μέτωπο και να σπρώξουμε τον αγώνα μπροστά!

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΡΑ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΔΡΑΣΗΣ στα σωματεία, στα λιμάνια, στα νοσοκομεία, στα πανεπιστήμια, στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές, για να οργανωθούμε και να συζητήσουμε ποιος είναι ο δρόμος προς τα εμπρός!

Ηττήθηκε...

(συνέχεια από τη σελίδα 5)

ακολουθούν οι ηγέτες του εργατικού κινήματος. Γι' αυτό, καλέσαμε τους εργάτες να παλέψουν μέσα στα σωματεία ***ενάντια στην ηγεσία τους*** ώστε αυτή να μη γίνει μια ακόμα απεργία ρουτίνας, αλλά αντίθετα να δυναμώσει και να επεκταθεί μέχρι να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να υποχωρήσει.

Τρίτον: κάτω από την πίεση των συνεχόμενων επιθέσεων της κυβέρνησης, της εκκλησίας και ακροδεξιών δυνάμεων οι οικογένειες έκαναν ένα βήμα πίσω και κάλεσαν για μια απεργία χωρίς ταμπέλες και διακρίσεις. Οι οικογένειες των θυμάτων παλεύουν για τα παιδιά τους και ποτέ άλλωστε δεν ισχυρίστηκαν ότι θέλουν να παλέψουν για μία προλεταριακή στρατηγική. Αυτό είναι το καθήκον των Μαρξιστών. Έχοντας κατανοήσει ότι το κίνημα βρισκόταν σε σημείο καμπής και ότι υπήρχε ο κίνδυνος να σβήσει, ενισχύσαμε την καμπάνια μας για τη ***δημιουργία επιτροπών δράσης*** με στόχο τον συντονισμό όλων των οργανώσεων του εργατικού κινήματος, της αριστεράς και άλλων για το πώς να συνεχίσουμε και να σπρώξουμε την πάλη προς τα εμπρός, με στόχο τη δημιουργία ενός επαναστατικού πόλου. (Δες τα άρθρα μας: «Όχι Απεργία Ρουτίνας! Για Δικαιοσύνη Αγώνας Μέχρι Τέλους!», 13 Φεβρουαρίου και «Τέμπη – Λιτότητα – Πληθωρισμός, ΑΡΚΕΤΑ!», 21 Φεβρουαρίου, βλ. σελ. 5).

Μόνο κάτω από αυτό το πρόγραμμα θα μπορούσε να επιτευχθεί μια ***πραγματική ενότητα*** μεταξύ των οικογενειών των θυμάτων και των εργατών, που θα μπορούσε να προωθήσει την πάλη για δικαιοσύνη και τους αγώνες των εργαζόμενων μαζών στο σύνολό τους και να ηττηθεί η κυβέρνηση. Η κύρια αιτία που αυτό δεν έγινε και ο αγώνας ηττήθηκε – όπως και όλοι οι προηγούμενοι αγώνες – ήταν η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας στο εργατικό κίνημα και η αποτυχία του ΚΚΕ και σύσσωμης της αριστεράς να δώσουν μια προλεταριακή κατεύθυνση στην πάλη, που θα πόλωνε το κίνημα σε ταξικές και αντιιμπεριαλιστικές γραμμές. Έτσι, αυτός ο πολλά υποσχόμενος αγώνας κατέληξε σε ένα απολιτίκ κίνημα που εγγυήθηκε την ήττα.

Οι Ρίζες του Απολιτίκ

Οι ρίζες του απολιτίκ είναι αποτέλεσμα όλων των προηγούμενων ετών από την οικονομική κρίση, τα lockdown έως και σήμερα. Οι εργαζόμενοι έχουν δεχτεί απανωτές επιθέσεις σε όλους τους τομείς της ζωής τους, με τα πιο βασικά και αυτονόητα δικαιώματα να έχουν χαθεί ή να κινδυνεύουν να χαθούν και τις συνθήκες ζωής και εργασίας συνεχώς να χειροτερεύουν. Κάτω από τις επιταγές των ΗΠΑ και της ΕΕ όλα τα κόμματα του αστικού τόξου έχουν συμμετάσχει στις επιθέσεις και στην εξαθλίωση της ζωής μας. Έτσι, η εναντίωση στην πολιτικοποίηση δείχνει ξεκάθαρα ότι οι μάζες έχουν σιχαθεί τα αστικά κόμματα, κύρια αυτά που κυβέρνησαν, και έχουν φτάσει στα όριά τους από όλες τις επιθέσεις και τη διαφθορά που υπάρχει συμπεριλαμβανομένης της υπόθεσης των Τεμπών.

Ο δεύτερος παράγοντας και πιο σημαντικός είναι ότι σε όλες αυτές τις επιθέσεις το εργατικό κίνημα δεν έχει καταφέρει να προσφέρει καμία έμπρακτη εναλλακτική απάντηση για την υπεράσπιση των εργαζομένων. Ακριβώς εδώ βρίσκεται και το τερατώδες χάσμα που υπάρχει μεταξύ των επιθυμιών των μαζών για καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης καθώς και για δικαιοσύνη και της ηγεσίας του εργατικού κινήματος που όλα αυτά τα χρόνια έχει οδηγήσει στη μία ήττα μετά την άλλη. Δείχνει ότι οι μάζες δεν έχουν εμπιστοσύνη στην ηγεσία του ΚΚΕ, το οποίο βλέπουν ως μέρος του προβλήματος. Με έναν παρόμοιο τρόπο βλέπουν και την αριστερά. Παρόλο που δεν έχει το ίδιο βάρος με το ΚΚΕ, δεν έχει επίσης καταφέρει να δώσει καμία εναλλακτική απάντηση, είναι διασπασμένη και δεν πείθει τις μάζες.

Τα εκατομμύρια του κόσμου που κατέβηκαν στην πορεία βγήκαν γιατί ήθελαν να παλέψουν, γιατί διψάνε για δικαιοσύνη. Πίσω από το απολιτίκ και τον θυμό των μαζών για όλα τα κόμματα και για το ΚΚΕ κρύβεται η δίψα για μια πραγματική εναλλακτική λύση. Όμως, πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι, το απολιτίκ δεν οδήγησε σε νίκη, ούτε σε λύση κανενός προβλήματος, συμπεριλαμβανομένου της πάλης για δικαιοσύνη. Αποτέλεσε εμπόδιο στην εξεύρεση μιας πραγματικής λύσης και παραίτηση από τον αγώνα, τον τόσο αναγκαίο για να προχωρήσει η πάλη προς τα εμπρός.

Ο Ρόλος του ΚΚΕ

Το ΚΚΕ όπως ήταν φυσικό, κάτω από την πίεση των μαζών κινητοποίησε για την απεργία την προλεταριακή του βάση και όχι μόνο και συνέβαλε στην οργάνωση της απεργίας όπως και στις επόμενες πορείες και εκδηλώσεις. Ωστόσο, με ποιο σκοπό κινητοποίησε τη βάση του; Το θέμα δεν ήταν να μπει το προλεταριάτο στην πολιτική σκηνή ως ένας άλλος παράγοντας που απλά κάνει πορείες, απεργίες κ.α., αλλά να τεθεί επικεφαλής του αγώνα. Όμως το ΚΚΕ δεν πρόσφερε ***κανένα*** ανεξάρτητο δρόμο προς τα εμπρός στους εργάτες, δεν έθεσε ***κανένα*** σαφές σύνθημα ή πολιτικό στόχο για το ***τι έπρεπε να γίνει*** και πώς να συνεχιστεί ο αγώνας για να οδηγηθεί ***σε νίκη*** πέρα από το αόριστο σύνθημα «τα κέρδη τους ή οι ζωές μας» ή και άδεια καλέσματα για να ανατρέψουμε το κράτος. Έτσι έθεσε τον εαυτό του πίσω από το κίνημα, συνθηκολογώντας με το απολιτίκ και τοποθετώντας την εργατική τάξη σε παθητικό ρόλο. Ενώ κινητοποίησε το προλεταριάτο, ουσιαστικά το αφόπλισε, δίνοντάς του το ρόλο της οπισθοφυλακής και όχι της πρωτοπορίας.

The Left

Επάνω: η Μαρία Καρυστιανού στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Το κάλεσμά της για τη συμμετοχή στην απεργία στις 28 Φεβρουαρίου «χωρίς ταμπέλες και διακρίσεις» ενίσχυσαν το απολιτίκ. Δεξιά: το κεντρικό σύνθημα του ΚΚΕ δεν πρόσφερε κανένα ανεξάρτητο δρόμο προς τους εργάτες, συνθηκολογώντας με το απολιτίκ και οδηγώντας το κίνημα στην ήττα.

Η «λύση» που πρόβαλε το ΚΚΕ ήταν να «εδραιωθεί η δυσπιστία του λαού απέναντι στην κυβέρνηση, το αστικό κράτος, την πολιτική που υλοποιούν, τις στρατηγικές επιλογές που κάνει για λογαριασμό της άρχουσας τάξης». Και ότι «Αυτή η δυσπιστία μπορεί να γίνει απόφαση οργανωμένου, ανυποχώρητου αγώνα και συμπόρευσης με το ΚΚΕ, με τις ανατρεπτικές ιδέες και το πρόγραμμά του, για μια άλλη οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας, που οι ζωές μας δεν θα "κοστίζουν", για τον Σοσιαλισμό» (Ανακοίνωση για τις μεγαλειώδεις απεργιακές συγκεντρώσεις της 28ης Φλεβάρη, ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, 1 Μαρτίου). Καταρχήν, οι εργαζόμενες μάζες έδειξαν τη δυσπιστία τους προς την κυβέρνηση με ένα ιδιαίτερα εμφατικό τρόπο, όπως και προς το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ, όπου οι ψευδαισθήσεις είναι ελάχιστες. Φυσικά, υπάρχουν ψευδαισθήσεις στις μάζες για την αστική δημοκρατία, αλλά δεν γίνεται να σπάσεις αυτές τις ψευδαισθήσεις περιμένοντας καρτερικά και με ένα ζύγι που θα δείχνει τη δυσπιστία εκεί που τη θέλει το ΚΚΕ. Οι ψευδαισθήσεις συντρίβονται και ο συσχετισμός των δυνάμεων αλλάζει μέσα στη φωτιά της πάλης με όλες τις προκαταλήψεις των μαζών.

Ας δούμε όμως τι σημαίνει η «εδραίωση της δυσπιστίας» και ποιες ήταν οι πολιτικές συνέπειες. Εδώ δεν έχουμε μια μαρξιστική προσέγγιση αλλά μια σοσιαλδημοκρατική. Το ΚΚΕ φαντάζεται τη δυσπιστία των μαζών ως μία συνεχή ανοδική διαδικασία. Σκέφτεται: σήμερα οι μάζες έχουν μεγαλύτερη δυσπιστία απ' ό,τι χτες, και αύριο θα έχουν ακόμα μεγαλύτερη απ' ό,τι σήμερα. Έτσι, φαντάζονται μια ανεμπόδιστη πορεία των μαζών προς μία ριζοσπαστικοποίηση που εδώ εκφράζεται με την «εδραίωση της δυσπιστίας». Ουσιαστικά αυτή η λογική του ΚΚΕ αντιστοιχεί με τη μέθοδο της σοσιαλδημοκρατίας όπου με τη συνεχή αύξηση των ψήφων, κάποια στιγμή θα φτάσουν στην εξουσία. Το ΚΚΕ θεωρεί ότι οι μάζες προοδευτικά θα απογοητευτούν από τα κόμματα του συστήματος, και μέσα από την «εδραίωση της δυσπιστίας» θα στραφούν στο ίδιο και τότε ο δρόμος θα ανοίξει για τον σοσιαλισμό.

Αυτή η στρατηγική αποθαρρύνει και αποστρατεύει. Σε μια τόσο σημαντική πάλη που συγκλόνισε τη χώρα και που οι μάζες ***δεν πείθονταν*** από τα αστικά κόμματα, ο χρόνος ήταν αποφασιστικής σημασίας. Το προλεταριάτο έπρεπε να δράσει όταν το σίδερο ήταν καυτό. Λόγω της ηγεσίας του, δεν εκμεταλλεύτηκε την κρίση της μπουρζουαζίας, η κυβέρνηση κατάφερε να απορροφήσει το σοκ και να σταθεροποιηθεί, ενώ ο κόσμος αποχώρησε από τους αγώνες με την αίσθηση ότι «τίποτα δεν αλλάζει». Έτσι, δυστυχώς η «δυσπιστία εδραιώνεται» αλλά για το εργατικό κίνημα και όχι για τους αστούς. Εδώ βρίσκεται και η πολιτική συνέπεια της στάσης της ηγεσίας του ΚΚΕ που οδήγησε το κίνημα σε ήττα.

Οι Σταλινικοί ηγέτες είδαν το τεράστιο κίνημα των Τεμπών ως κάτι εν δυνάμει επικίνδυνο ή απρόβλεπτο, ιδίως επειδή δεν ελεγχόταν από τους ίδιους. Όμως στο βαθμό που το έλεγχαν λόγω της μεγάλης

επιρροής τους στο προλεταριάτο, εν τέλει αυτό που έκαναν ήταν να το κατευθύνουν πίσω σε ασφαλή κοινοβουλευτικά πλαίσια και στους αστικούς θεσμούς για να αποδοθεί «δικαιοσύνη» και να διατηρήσουν τον ρόλο τους ως «μαχητικής αντιπολίτευσης», αναδεικνύοντας ότι το ΚΚΕ γίνεται όλο και περισσότερο ένα κοινοβουλευτικό κόμμα.

Η ανικανότητα του ΚΚΕ να προσφέρει έναν ανεξάρτητο προλεταριακό δρόμο είναι προϊόν του προγράμματός του, η άρνηση να βάλει στο επίκεντρο της στρατηγικής του την πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης της χώρας, που βρίσκεται πίσω από όλα όσα τσακίζουν τις μάζες. Είναι άλλο να αναδεικνύεις τα δεινά και να καταγγέλλεις τις πολιτικές της ΕΕ και της αστικής τάξης και άλλο να ενώνεις τον αγώνα εναντίον τους.

Και γιατί δεν βάζει στο επίκεντρο την πάλη κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης; Διότι υποστηρίζει ότι ***απαραίτητα*** συνεπάγεται συνθηκολόγηση με την αστική τάξη, που αντανακλά τον ***δικό του*** φόβο, τη ***δική του*** ανασφάλεια για το ***δικό του*** πρόγραμμα. Αυτό έχει τις ρίζες του στη δική του ιστορία τόσο τη δεκαετία του 1940 όσο και του 1980 όταν συνεργάστηκε με τους «προοδευτικούς» ιμπεριαλιστές ή/και τους αστούς. Αντί να αντλήσει τα σωστά μαθήματα από τότε, δηλαδή ότι πρέπει να παλέψουμε για την εθνική απελευθέρωση της χώρας ***με*** ταξική ανεξαρτησία, απέρριψε τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα στο σύνολό του.

Ωστόσο, το προλεταριάτο δεν έχει κανένα απολύτως συμφέρον να συμβιβαστεί ούτε με τον ιμπεριαλισμό ούτε με την εθνική αστική τάξη ενώ έχει κάθε συμφέρον να συνδέσει τη δική του χειραφέτηση με την πάλη για δικαιοσύνη, επικεφαλής όλων των καταπιεζόμενων στρωμάτων του έθνους. Αυτό που αναδεικνύεται είναι όχι ότι οι μάζες δεν έχουν αρκετή δυσπιστία προς την κυβέρνηση αλλά ότι το ΚΚΕ υποτιμάει τη δύναμη της προλεταριακής πρωτοπορίας. Όλες οι αποχρώσεις του οπορτουνισμού ανάγονται, σε τελευταία ανάλυση, σε μια λανθασμένη εκτίμηση των επαναστατικών δυνάμεων και της δυναμικής του προλεταριάτου.

Προς την Αριστερά: Σύντροφοι Αλλάξτε Πορεία

Η αριστερά, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Κομμουνιστική Απελευθέρωση, ΣΕΚ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ και άλλοι, είχαν σωστά συνθήματα για εργατικό έλεγχο, εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων χωρίς αποζημίωση κ.α., και μιλούσαν κατά της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Όμως το θέμα δεν είναι απλά να υπάρχουν κάποια σωστά συνθήματα, αλλά ποιες μεθόδους πάλης και ποιο πρόγραμμα ***συγκεκριμένα*** έπρεπε να κυριαρχήσει για να διευρυνθεί η πάλη και να νικήσουμε.

Πρώτον, το σημείο εκκίνησης ***πρέπει*** να είναι ότι η Ελλάδα είναι μια χώρα καταπιεζόμενη βάναυσα από τον ιμπεριαλισμό. Εξάλλου, το έγκλημα των Τεμπών αποτελεί το πιο φρικτό, το πιο επώδυνο σύμπτωμα της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης της χώρας που την κρατάει υπανάπτυκτη και σε κατάσταση εξαθλίωσης. Όμως, παρά τα σωστά συνθήματα, η πάλη κατά των ιμπεριαλιστών αποτελεί απλά άλλο ένα μέρος του προγράμματός τους. Δεν σύνδεσαν τον αγώνα για δικαιοσύνη με τον αγώνα για την ήττα του ιμπεριαλισμού που είναι η κύρια δύναμη πίσω από την ελληνική αστική τάξη. Έτσι, χωρίς αυτή τη σύνδεση, δεν ήταν δυνατόν

Ο Μπολσεβίκος

Αθήνα, απεργία 14 Οκτωβρίου: το ΣΕΚ αποτελεί την πιο ανοιχτή έκφραση του φιλελευθερισμού στην αριστερά. Οι καπιταλιστές δεν θα εγκαταλείψουν μέσα από ηθικές εκκλήσεις τους εξοπλισμούς και τα συμφέροντά τους. Η αριστερά πρέπει να σπάσει με τον φιλελευθερισμό και τα κόμματά του, να στραφεί σε ταξικές μεθόδους και στους εργάτες, κύρια στους εργάτες του ΚΚΕ.

να προωθηθεί ο αγώνας και να ηττηθεί η κυβέρνηση. Αυτό που πρέπει να κάνει η αριστερά είναι να θέσει στο επίκεντρο της στρατηγικής της την πάλη για την εθνική απελευθέρωση από τους ιμπεριαλιστές που ελέγχουν κάθε πτυχή της χώρας ως τον συνδετικό κρίκο που ενώνει όλους τους αγώνες.

Δεύτερον, πρέπει να υπάρξει πλήρης ρήξη με τις φιλελεύθερες αστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και της Νέας Αριστεράς. Όμως δυστυχώς, μέρος της αριστεράς συνεχίζει στον ίδιο δρόμο με το 2015. Αντί να στραφεί προς την εργατική τάξη που είναι οι φυσικοί της σύμμαχοι, κοιτάει ακόμα προς τα φιλελεύθερα αστικά κόμματα του ΣΥΡΙΖΑ, Ν. Αριστεράς και άλλων είτε ανοιχτά είτε πιο έμμεσα. Για παράδειγμα, η ΟΚΔΕ γράφει ότι:

> «Τα κοινοβουλευτικά κόμματα έχουν προσχωρήσει στον νεοφιλελευθερισμό, έχουν προδώσει τους εργαζόμενους και έχουν εφαρμόσει μνημόνια, με τη μεγαλύτερη ευθύνη να βαραίνει τον ΣΥΡΙΖΑ. Έχουν χάσει την αξιοπιστία τους και δεν προσπαθούν να οργανώσουν αγώνες.»
>
> – Γενική απεργία 9 Απρίλη, Κάτω η αντεργατική και πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη, *Εργατική Πάλη*, Απρίλιος 2025

Η ΟΚΔΕ πιστεύει πραγματικά ότι είναι πρόβλημα ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και τα άλλα φιλελεύθερα κοινοβουλευτικά κόμματα δεν προσπαθούν να οργανώσουν αγώνες; Πρόκειται για κόμματα της αστικής τάξης που, όπως σωστά αναφέρει η ΟΚΔΕ, έχουν συντρίψει τους εργαζόμενους εφαρμόζοντας τα μνημόνια. Ακόμα και αν οργανώσουν αγώνες, όπως έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015, είναι προς το συμφέρον του ταξικού εχθρού. Το να παραπονιέται κανείς ότι αυτά τα κόμματα δεν προσπαθούν να οργανώσουν αγώνες σημαίνει ότι αφήνει ανοιχτή την πόρτα ότι, αν το έκαναν, θα μπορούσαν να παίξουν κάποιο ρόλο προς όφελος των εργαζομένων.

Παρόμοια το ΣΕΚ που θεωρεί τον ΣΥΡΙΖΑ και τη Ν. Αριστερά ακόμα και τώρα ρεφορμιστικά εργατικά κόμματα, κάνει κριτική στο βιβλίο του Τσακαλώτου για «υποτίμηση της εργατικής τάξης και του στρατηγικού ρόλου της» και ότι «δεν αναζητάει δρόμους ανατροπής αλλά εναλλακτικής διαχείρισης» συμβουλεύοντας τον ΣΥΡΙΖΑ και τη Ν. Αριστερά για το πως μπορούν να αλλάξουν πορεία, αρκεί να στραφούν προς την εργατική τάξη. Όπως γράφει: «Είναι επιτακτική ανάγκη για μια Αριστερά που βλέπει στην εργατική τάξη όπως είναι στο σήμερα το υποκείμενο της κοινωνικής αλλαγής» (Ένας κόσμος να κερδίσουμε, Σοσιαλισμός Από τα Κάτω, Νο 170). Ενώ το ΣΕΚ αποτελεί την πιο ανοιχτή έκφραση αυτής της πολιτικής – και παρά τις έντονες κριτικές τους για τον ΣΥΡΙΖΑ & ΣΙΑ – δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά μεταξύ τους, εφόσον με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο προσπαθούν να σπρώξουν τους φιλελεύθερους προς τα αριστερά.

Όσον αφορά την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και άλλες οργανώσεις εντός και εκτός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σωστά λένε ότι είναι απαραίτητη η ταξική ανεξαρτησία απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και τη Νέα Αριστερά. Ωστόσο, η ταξική ανεξαρτησία δεν επιτυγχάνεται απλά διακηρύσσοντάς την. Αν όντως θέλουν ταξική ανεξαρτησία, πρέπει να παλέψουμε μέσα στο εργατικό κίνημα για να υπάρξει πλήρης ρήξη και μια ξεκάθαρη ταξική γραμμή ενάντια σε ΣΥΡΙΖΑ και ΣΙΑ. Όσο αυτό δεν γίνεται και επικρατεί η ταξική συνεργασία, οι εργάτες του ΚΚΕ θα συνεχίζουν να απομακρύνονται από την αριστερά. Πρέπει να είναι σαφές σε όλους τους συντρόφους ότι χωρίς να κερδηθούν οι εργάτες του ΚΚΕ δεν μπορεί να οικοδομηθεί ένα προλεταριακό επαναστατικό κόμμα στην Ελλάδα.

Είναι θεμελιώδες η αριστερά να αλλάξει πορεία και να παρατήσει επιτέλους τον ΣΥΡΙΖΑ και τα παρακλάδια του και να στραφεί προς το εργατικό κίνημα και τους εργάτες του ΚΚΕ που, παρά την ηγεσία τους, αποτελούν ένα πρωτοπόρο κομμάτι της εργατικής τάξης που θέλουν να παλέψουν για τον σοσιαλισμό. Εάν η αριστερά παραμείνει στον ίδιο δρόμο τη στιγμή που ο κόσμος δεν έχει παρά ελάχιστες ψευδαισθήσεις σε αυτά τα κόμματα που μαζί με τη ΝΔ μας έχουν τσακίσει, θα συνεχίσει να αποδυναμώνεται και δεν θα μπορεί να παίξει κανένα ρόλο για να επηρεάσει την πορεία των γεγονότων στις επερχόμενες μάχες.

Η Πάλη για Έναν Άλλο Πόλο και ο Σεχταρισμός της Αριστεράς

Η αριστερά και στον αγώνα των Τεμπών παρέμεινε διασπασμένη και χωρίς κανένα κοινό συντονισμό δράσης. Παρά τις συνεχείς διακηρύξεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, κ.α., για να χτίσουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά, οι αριστερές οργανώσεις δεν προχώρησαν πέρα από αποσπασματικές κινητοποιήσεις και στην πράξη δεν τέθηκε καμία πρόταση για κοινή δράση. Αυτό προσπαθήσαμε να αλλάξουμε σε όλη τη διάρκεια του αγώνα των Τεμπών, καλώντας την αριστερά να οργανωθούμε, για να σπρώξουμε τον αγώνα προς τα εμπρός.

Έτσι, προτείναμε τη συγκρότηση επιτροπών δράσης. Το ***κύριο καθήκον*** των επιτροπών ήταν να δημιουργηθεί ένας άλλος πόλος κατά της ηγεσίας του ΚΚΕ που κυριαρχεί πλήρως στο προλεταριάτο για να κερδίσουμε εργάτες, φοιτητές και άλλους και μέσα στην πάλη να ξεκινούσε η οικοδόμηση μιας πραγματικής επαναστατικής ηγεσίας, απαραίτητης προϋπόθεσης για έναν επιτυχημένο αγώνα. Είναι σαφές ότι οι επιτροπές δράσεις μπορούσαν να φτιαχτούν ***μόνο*** από αυτούς που κατανοούν μέχρι τέλους την ανάγκη της απελευθέρωσης του προλεταριάτου και των εργαζομένων από την ηγεσία τους που τους προδίδει. Μόνο έτσι μπορούν στην πορεία της πάλης να κερδηθούν οι μάζες και να ενωθούν στον αγώνα.

Όμως η αριστερά δεν δέχτηκε να συντονίσει την πάλη. Έτσι, παρά τις κριτικές της προς το ΚΚΕ, κάποιες φορές σωστές, ***στην πράξη*** αρνήθηκε να διεξάγει τον απαραίτητο αγώνα για να οικοδομηθεί ένας επαναστατικός πόλος. Ακριβώς εκεί απέτυχε παταγωδώς όλη η «Τροτσκιστική» και λοιπή αριστερά, που αρνήθηκαν να εναντιωθούν στην ηγεσία του ΚΚΕ και να δώσουν μια προλεταριακή κατεύθυνση στην πάλη, ουσιαστικά συνθηκολογώντας τόσο με το απολίτικ όσο και με

συνέχεια στη σελίδα 9

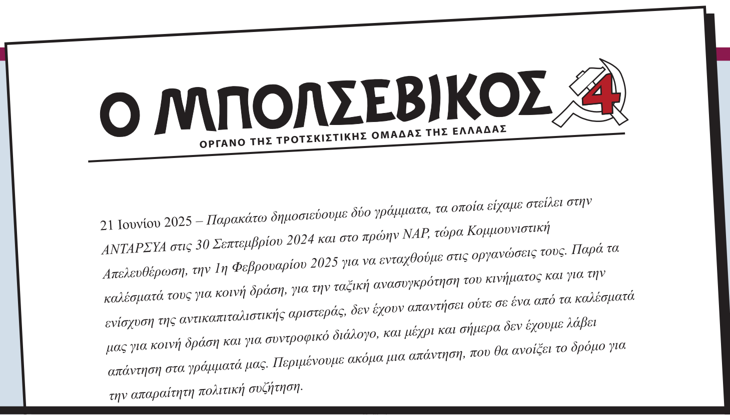
Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

21 Ιουνίου 2025 – *Παρακάτω δημοσιεύουμε δύο γράμματα, τα οποία είχαμε στείλει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 30 Σεπτεμβρίου 2024 και στο πρώην ΝΑΡ, τώρα Κομμουνιστική Απελευθέρωση, την 1η Φεβρουαρίου 2025 για να ενταχθούμε στις οργανώσεις τους. Παρά τα καλέσματά τους για κοινή δράση, για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και για την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, δεν έχουν απαντήσει ούτε σε ένα από τα καλέσματά μας για κοινή δράση και για συντροφικό διάλογο, και μέχρι και σήμερα δεν έχουμε λάβει απάντηση στα γράμματά μας. Περιμένουμε ακόμα μια απάντηση, που θα ανοίξει το δρόμο για την απαραίτητη πολιτική συζήτηση.*

Γράμματα προς το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

21 Ιουνίου 2025

iclfi.org/obol/2025-grammata

Ετοιμαστείτε για Πρόσκρουση

Ο Μπολσεβίκος

Αθήνα, απεργία 14 Οκτωβρίου: οικοδόμοι και συνταξιούχοι διαδηλώνουν κατά των 13 ωρών εργασίας και των άλλων επιθέσεων από την κυβέρνηση.

Αυτό το άρθρο είχε αρχικά διανεμηθεί ως φυλλάδιο στις δύο πανελλαδικές απεργίες του Οκτωβρίου.

01 Οκτωβρίου – Μετά την ήττα των Τεμπών που ήταν τεράστιο πλήγμα για τους εργαζόμενους, η κυβέρνηση της ΝΔ εξαπολύει την μία επίθεση μετά την άλλη. Τώρα, προωθεί τον νόμο για το 13ωρο, που θα επιδεινώσει ακόμα περισσότερο τις άθλιες εργασιακές συνθήκες και ετοιμάζει και άλλες επιθέσεις όπως αυτή για το συνταξιοδοτικό. Ο νέος νόμος που έχει ψηφιστεί για το πειθαρχικό των δημοσίων υπαλλήλων ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση, με σκοπό την καταστολή της όποιας πάλης των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, έχει καταντήσει κανονικότητα να πεθαίνουν εργάτες στη δουλειά, με ένα θάνατο ανά μιάμιση μέρα το 2025 και την ίδια στιγμή γονείς των θυμάτων των Τεμπών βρίσκονται σε απεργία πείνας, σε μια απελπισμένη προσπάθεια για δικαιοσύνη.

Όλα αυτά φανερώνουν πως παρά το ότι η ΝΔ είναι απαξιωμένη για τα σκάνδαλα και τη διαφθορά (υποκλοπές, Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ) και οι άλλες αστικές δυνάμεις συνεχίζουν να μην πείθουν, το εργατικό κίνημα δεν έχει καταφέρει να προσφέρει καμία εναλλακτική. Κυρίως επειδή το ΚΚΕ και σύσσωμη η αριστερά απέτυχαν να δώσουν μια προλεταριακή κατεύθυνση στην πάλη των Τεμπών, που θα πόλωνε το κίνημα σε ταξικές και αντιμπεριαλιστικές γραμμές, κατέληξε σε ένα απολίτικ κίνημα που εγγυήθηκε την ήττα και αποδυνάμωσε το εργατικό κίνημα (βλ. «*Προς τους Εργάτες: Πώς να Προετοιμάσουμε τις Επόμενες Μάχες*», σελ 1).

Μια νέα πανελλαδική απεργία έχει προκηρυχθεί. Αυτό είναι φυσικά αναγκαίο αλλά το θέμα είναι πώς πρέπει να προετοιμάσουμε αυτούς τους αγώνες ώστε να έχουν επιτέλους αποτέλεσμα. Για να γίνει αυτό πρέπει το εργατικό κίνημα να σπάσει από τις πολιτικές της ηγεσίας του που το έχουν φέρει σε αυτή την κατάσταση. Γεγονός είναι ότι αυτή η απεργία έχει σχεδιαστεί ακριβώς όπως οι προηγούμενες δηλαδή χωρίς ένα πλάνο μάχης για το ***πώς*** οι εργάτες θα υπερασπιστούν τους εαυτούς τους ενάντια στις επιθέσεις. Μια ακόμα συμβολική απεργία, στην οποία οι εργάτες γνωρίζουν από πριν ότι δεν θα κερδίσουν θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη αποθάρρυνση και εξάντληση.

Αυτό φαίνεται ήδη και στο ότι το ΚΚΕ έπρεπε να απαντήσει στα ίδια του τα μέλη «αν θα έχει κάποιο αποτέλεσμα» η απεργία, «αν αξίζει να κάνουν το βήμα και να απεργήσουν», «Ακόμα και να απεργήσουμε, η κυβέρνηση είναι πλειοψηφία στη Βουλή, οπότε θα ψηφίσει το νομοσχέδιο» κ.α., («Απεργία – σταθμός κόντρα σε ένα νομοσχέδιο – τομή στην εκμετάλλευση», *Ριζοσπάστης*, 20-21/09/25). Φυσικά οι εργάτες πρέπει να κατέβουν στην απεργία. Όμως κάτι δείχνει όταν η εργατική βάση του ΚΚΕ, το πιο μαχητικό τμήμα της εργατικής τάξης στη χώρα, αναρωτιέται για την συμμετοχή του στην απεργία. Ουσιαστικά, οι εργάτες καταλαβαίνουν ότι η ηγεσία τους δεν έχει προετοιμάσει την απεργία με σκοπό να ηττηθεί η κυβέρνηση, που αυτός πρέπει να είναι ο σκοπός μιας απεργίας, φανερώνοντας το αδιέξοδο της στρατηγικής του ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ μεταξύ άλλων απαντάει στους εργάτες ότι «Βεβαίως, η κυβέρνηση έχει την πλειοψηφία στη Βουλή για να ψηφίσει το νομοσχέδιο, όμως ο αγώνας των εργαζομένων με όλες τις μορφές και με κορυφαία την απεργία μπορεί να βάλει τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις». Αυτή είναι μια σωστή δήλωση. Όμως, μια συμβολική απεργία που δεν θα βρέξει ούτε το μικρό δαχτυλάκι της κυβέρνησης είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα οδηγήσει σε άλλη μία ήττα. Πέρα από τα μεγάλα λόγια ότι οι επιθέσεις θα «μείνουν στα χαρτιά» η μόνη σφραγίδα που θα μπει στις εξελίξεις με αυτή την στρατηγική του ΚΚΕ είναι η περαιτέρω αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος, διευκολύνοντας την κυβέρνηση να περάσει τα μέτρα.

Το ΚΚΕ έχει κερδίσει οικονομικές διεκδικήσεις και ΣΣΕ σε ορισμένους κλάδους. Αυτό είναι σημαντικό και φυσικά πρέπει να γίνουν και άλλοι τέτοιοι αγώνες, ωστόσο, το εργατικό κίνημα στο σύνολό του βρίσκεται στη χειρότερη κατάσταση των τελευταίων ετών. Το προλεταριάτο δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του αποτελεσματικά ούτε να βρεθεί σε μια καλύτερη θέση να παλέψει μέσα στα στενά πλαίσια του οικονομικού αγώνα σε μεμονωμένα εργοστάσια και εργοδότες. Διότι κανένα από τα θεμελιώδη προβλήματα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και οι καταπιεζόμενοι δεν μπορούν να επιλυθούν χωρίς έναν ταυτόχρονο αγώνα κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης της χώρας από τις ΕΕ/ΗΠΑ.

Για να βάλει ο λαός τη «δική του σφραγίδα στις εξελίξεις» είναι απαραίτητη η σύνδεση του αγώνα για τις άμεσες ανάγκες των εργατών με την πάλη κατά της κυβέρνησης και κατά της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης που βρίσκεται πίσω από όλα όσα μας τσακίζουν. Ακριβώς η απόρριψη αυτής της στρατηγικής από το ΚΚΕ έχει φέρει την μία ήττα μετά την άλλη δυσχεραίνοντας τον συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων κατά των εργαζόμενων μαζών.

Από την άλλη, η αριστερά καλεί για απεργίες διαρκείας και κλιμάκωση του αγώνα, την στιγμή που το εργατικό κίνημα δεν είναι σε καμία θέση για να περάσει στην αντεπίθεση. Καλεί σε ξεσηκωμό κάτω από το ίδιο πρόγραμμα που μας έχει φτάσει ως εδώ χωρίς να αμφισβητεί την στρατηγική του ΚΚΕ, πρακτικά συνθηκολογώντας μαζί του. Η ανικανότητα της αριστεράς και του ΚΚΕ να πουν τα πράγματα με το όνομά τους και να αντλήσουν τα διδάγματα από τις ήττες το μόνο που καταφέρνει είναι να απογοητεύει και να αποστρατεύει τους εργάτες και όλους όσους θα ήθελαν να παλέψουν. Αυτό έγινε τόσο με το νόμο για την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης που πανηγυρίστηκε από το ΚΚΕ ως ένα «συγκλονιστικό, πάνδημο μήνυμα απόρριψης του νομοσχεδίου» (*Ριζοσπάστης*, 9-10 Μαρτίου 2024) – ήδη τώρα φτιάχνουν τα τέσσερα πρώτα ιδιωτικά πανεπιστήμια – όσο και με την ήττα των Τεμπών που οι περισσότεροι αποκάλεσαν νίκη, και όπου τα αποτελέσματά της τα βιώνουμε τώρα.

Πώς Πρέπει να Προετοιμαστούμε

Για να μπορέσουμε να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας χρειάζονται τρεις προϋποθέσεις. Καλούμε τους αγωνιστές της αριστεράς και τους εργάτες, κύρια αλλά όχι μόνο μέσα στο ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, να παλέψουν μέσα στα σωματεία και τις οργανώσεις τους για αυτή την προοπτική.

Πρώτη προϋπόθεση: χρειάζεται να δούμε την κατάσταση ως έχει. Σε κάθε μάχη πρέπει να ξέρουμε τον συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων και αυτή την στιγμή δεν είναι υπέρ μας λόγω των ηττών που έχουμε υποστεί. Το να το αναγνωρίσουμε αυτό είναι το πρώτο καθήκον για να καθοδηγήσουμε τους εργαζόμενους στο τι πρέπει να κάνουν και πώς πρέπει να προετοιμαστούν. Για να αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις πρέπει να προετοιμαστούμε για αμυντικούς αγώνες, δηλαδή πρέπει να δώσουμε μάχη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων που η εργατική τάξη έχει ήδη κατακτήσει. ***Το κύριο καθήκον για τώρα είναι πώς θα κρατήσουμε τις γραμμές μας.***

Δεύτερη προϋπόθεση: για να γίνει αυτό, το προλεταριάτο πρέπει να προετοιμάσει τα όπλα του για να πάει σε μάχη. Γι' αυτό και πρέπει επειγόντως οι εργάτες να παραμείνουν και να παλέψουν μέσα στα σωματεία. Γνωρίζουμε ότι η συμμετοχή σε αυτά είναι πολύ χαμηλή, οι εργάτες τα έχουν εγκαταλείψει μην πιστεύοντας πια σε αυτά, εξαιτίας των ηγεσιών τους. Πρέπει να αγωνιστούμε, τόσο οι αγωνιστές της αριστεράς όσο και οι εργάτες, κόντρα στην υπάρχουσα ηγεσία των σωματείων για να ξαναφτιάξουμε τα σωματεία που έχουμε ανάγκη.

Πρέπει να παλέψουμε μέσα στα σωματεία κατά των γραφειοκρατών που θέλουν περισσότερους ελέγχους από την επιθεώρηση εργασίας, η οποία λειτουργεί για λογαριασμό των εργοδοτών και του κράτους. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πρέπει να αποφασίζουν αν οι συνθήκες εργασίας είναι ασφαλείς και να σταματούν την εργασία όταν δεν είναι. Αυτό είναι απαραίτητο ώστε να προλαβαίνουμε τα «ατυχήματα» ***πριν*** σκοτωθούν εργάτες! ***Για τον έλεγχο της υγείας και της ασφάλειας από τα σωματεία!***

Πρέπει να Κρατήσουμε τις Γραμμές μας

Ηττήθηκε…

(συνέχεια από τη σελίδα 7)

τους Σταλινικούς. Αυτή τους η άρνηση έχει μεγαλύτερο βάρος διότι τμήμα της βάσης του ΚΚΕ είναι δυσαρεστημένο από την πολιτική της ηγεσίας του, αλλά δυστυχώς δεν έχει που να απευθυνθεί.

Εάν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η Κομμουνιστική Απελευθέρωση κ.α., θέλουν όντως να οικοδομήσουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να προσπαθήσουν να το κάνουν πράξη. Είναι σημαντικό να έχουμε κοινές δράσεις και να ξεκινήσουμε συντροφικό διάλογο. Το ζήτημα δεν είναι ***ποια*** οργάνωση καλεί για κοινή δράση αλλά τι είναι προς το συμφέρον ***της τάξης μας***. Μέσα από τον κοινό αγώνα θα δοκιμαστούν οι ιδέες μας, θα χτίσουμε επιρροή και θα ξεκαθαρίσουμε τις πολιτικές μας διαφορές. Αυτό είναι σημαντικό γιατί οι μάζες δεν καταλαβαίνουν ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα στις δυνάμεις της αριστεράς. Μόνο έτσι μπορεί να οικοδομηθεί η αριστερά.

Πώς να Χτίσουμε την Άμυνά μας

Οι εργαζόμενοι πρέπει να προετοιμαστούν για τις δύσκολες μέρες που έρχονται για να περιορίσουν τις συνέπειες από τις επερχόμενες επιθέσεις. Για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε την καταιγίδα που θα φέρουν οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι λακέδες τους, πρέπει να προετοιμαστούμε για αμυντικούς αγώνες. Αυτό δεν σημαίνει ότι σταματάμε τον αγώνα αλλά ότι πρέπει να παλέψουμε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων που το εργατικό κίνημα έχει ήδη κατακτήσει.

Το σημείο εκκίνησης πρέπει να είναι να βάλουμε στο κέντρο της στρατηγικής μας την πάλη κατά του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ως την ηγεμονική δύναμη, όπως και κατά των άλλων ιμπεριαλιστών. Η καταπολέμηση της ακρίβειας, της κρίσης στέγασης, της διάλυσης της υγείας και της παιδείας, των άθλιων συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, κ.α., δεν μπορούν να επιλυθούν χωρίς την πάλη για την ανατροπή των μνημονίων, τη διαγραφή του χρέους και την έξοδο από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ που κρατούν ολόκληρη τη χώρα σε εξαθλίωση. Τα Τέμπη είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα. Για να προστατευτούν οι ζωές των επιβατών και των εργατών, τα σωματεία πρέπει να παλέψουν για τον έλεγχο της υγείας και την ασφάλειας, σε άμεση σύνδεση με την εθνικοποίηση των τρένων χωρίς να δώσουμε δεκάρα στους ιμπεριαλιστές.

Τα σωματεία είναι διασπασμένα και αδύναμα: διαφορετικά σωματεία στον ίδιο χώρο δουλειάς ή επάγγελμα, διαχωρισμός των εργαζομένων ανά φύλο, εθνικότητα και επίπεδα μισθών. Γυναίκες και μετανάστες παραμένουν στον πάτο, με τις χειρότερες δουλειές και τους χαμηλότερους μισθούς. Αυτό επιτρέπει στα αφεντικά να κρατούν χαμηλούς μισθούς και άθλιες συνθήκες για όλους. Τα σωματεία πρέπει να ενισχυθούν: να ενωθούν και να σπάσουν οι διαχωρισμοί ανάμεσα στους εργάτες! ***Να παλέψουμε για ίση αμοιβή για ίση εργασία και για ένα ενιαίο σωματείο σε κάθε κλάδο και τομέα.***

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες αποτυγχάνουν να οργανώσουν και να κινητοποιήσουν ευρύτερα στρώματα. Η πλειοψηφία των εργατών παραμένει ανοργάνωτη, ειδικά οι πιο καταπιεσμένοι. Λόγω των ηττών πολλοί εργάτες δεν βλέπουν τα σωματεία ως μια δύναμη πάλης και απογοητεύονται. Παρά τις προδοσίες των ηγεσιών, τα σωματεία παραμένουν η πιο βασική μορφή οργάνωσης των εργατών για να αμυνθούν κατά της οικονομικής κρίσης που έρχεται. Οι εργάτες δεν πρέπει να εγκαταλείψουν τα σωματεία, αλλά να παλέψουν μέσα σε αυτά ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για να τα κάνουν δικά τους όργανα πάλης. Πρέπει να φτιάξουμε ομάδες που θα παλέψουν για μια κομμουνιστική στρατηγική στα σωματεία, που θα συνδέει τα άμεσα αιτήματα των εργατών με την ανάγκη για εργατική εξουσία, εκθέτοντας την προδοσία των γραφειοκρατών. ***Εκστρατείες για την οργάνωση των ανοργάνωτων και των ανέργων! Δημιουργία απεργιακών ταμείων για τις μάχες που έρχονται!***

Η υπεράσπιση των γυναικών, των μεταναστών, των Ρομά, των ΛΟΑΤΚΙ+, μπορεί να επιτευχθεί μόνο ενάντια στον φιλελευθερισμό. Πρέπει να οικοδομήσουμε κινήματα υπεράσπισης μεταναστών, γυναικών, ΛΟΑΤΚΙ+ κ.α., απέναντι στην κυβέρνηση και σε πιο δεξιές δυνάμεις, αλλά σε νέα βάση που θα στηρίζονται στην εργατική τάξη. Πρέπει να κερδίσουμε τους εργάτες του ΚΚΕ σε αυτή την προοπτική, που έχουν και πρέπει να παίξουν ένα κεντρικό ρόλο σε αυτό το καθήκον.

Η υπεράσπιση κατά της αυξανόμενης καταστολής είναι θεμελιώδης για την ενότητα της τάξης. Πρέπει να παλέψουμε κατά της απόλυσης από τη Hellenic Train του προέδρου των μηχανοδηγών Κώστα Γενιδούνια. Αν και επανεκλέχθηκε πρόεδρος του σωματείου, παραμένει απολυμένος. ***Επαναπρόσληψη του Κώστα Γενιδούνια!*** Επίσης, πρέπει να παλέψουμε κατά της δίωξης του Ρ. Μαρούδα μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ καθώς και των υπολοίπων αγωνιστών για συμμετοχή στην κινητοποίηση τον Νοέμβρη του 2024, όταν έστησαν μπλόκα σε φορτηγά που μετέφεραν πυρομαχικά στην Ουκρανία. ***Κάτω τα Χέρια από το Εργατικό Κίνημα!***

Με ένα διαιρεμένο εργατικό κίνημα, η αμυντική δουλειά δεν έχει αποδώσει, όπως δείχνει και η περίπτωση του Νίκου Ρωμανού, που παραμένει φυλακισμένος. Πρέπει να οργανώσουμε κοινές εκστρατείες άμυνας, με επίκεντρο τα σωματεία, φέρνοντας ενότητα μέσα από τον ταξικό αγώνα και εμπνέοντας τους εργάτες για τα ευρύτερα καθήκοντα. Αυτό θα ανοίξει την αναγκαία συζήτηση για τη στρατηγική και την πορεία προς τα εμπρός.

Μπροστά στην κατάσταση που βρισκόμαστε πρέπει να παλέψουμε όλοι μαζί, καμία οργάνωση δεν έχει την πολυτέλεια να είναι μόνη της και να αγνοεί τις άλλες. Από την πλευρά μας, έχουμε προσπαθήσει επανειλημμένα μέσα από γράμματα, καλέσματα και παρεμβάσεις στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στην Κομμουνιστική Απελευθέρωση να συντονίσουμε την μάχη, και να ενταχθούμε στις οργανώσεις τους, προκειμένου να χτίσουμε την αντικαπιταλιστική αριστερά, αλλά με την εξής προϋπόθεση: ότι θα μπορούμε να παλέψουμε για τις ιδέες μας. Ακόμα περιμένουμε μια απάντηση. (Δες: «Γράμμα Προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ», 30 Σεπτεμβρίου 2024 και γράμμα «Προς την Πρωτοβουλία για Ένα Σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα», 1 Φεβρουαρίου 2025).

Η επαναστατική ενότητα των δυνάμεων που σήμερα παραμένουν διασκορπισμένες και απομονωμένες θα έρθει μέσα από μια συνειδητή πολιτική επανασυσπείρωση, ανασυγκροτώντας την αριστερά σε επαναστατική, ταξική βάση και ξαναχτίζοντας τη δύναμη των σωματείων. Ναι, ο άνεμος δεν είναι υπέρ μας αυτή τη στιγμή, αλλά είναι απαραίτητο να παλέψουμε, μένοντας σταθεροί και κοιτάζοντας τη μεγάλη εικόνα. Μόνο έτσι μπορούμε να βελτιώσουμε τη θέση της εργατικής τάξης για να παλέψει απέναντι στην κρίση.■

Τα σωματεία είναι διαιρεμένα, χρειαζόμαστε ***ένα*** σωματείο ανά κλάδο και τομέα. Πρέπει να σπάσουμε τα διαχωριστικά όρια που καταστρέφουν την ταξική ενότητα αντιπαραθέτοντας τους εργαζόμενους μεταξύ τους. Να οργανωθούν καμπάνιες για να ενταχθούν οι ανοργάνωτοι εργαζόμενοι, οι γυναίκες, οι άνεργοι και οι μετανάστες στις γραμμές των σωματείων. Να παλέψουμε για να υπάρχουν σωματεία σε όλους τους χώρους εργασίας.

Είναι απαραίτητη η οργάνωση απεργιακών ταμείων. Με αυτόν τον τρόπο οι εργαζόμενοι θα μπορούν να συμμετέχουν σε απεργίες χωρίς να ανησυχούν ότι δεν θα μπορέσουν να βάλουν φαγητό στο τραπέζι τους. Σε κάθε απεργία οικοδόμηση απεργιακών φρουρών που κανείς δεν θα τολμά να περάσει. Με αυτόν τον τρόπο όντως θα κλείνουν τα πάντα και κανένας δεν θα πηγαίνει για δουλειά – αυτό είναι άλλωστε ο ορισμός μιας πραγματικής απεργίας.

Τρίτη προϋπόθεση: θα πρέπει να στρέψουμε τα όπλα μας στη σωστή κατεύθυνση. Γι' αυτό χρειάζεται να παλέψουμε για μια νέα στρατηγική, κάτω από ένα άλλο πρόγραμμα. Το 13ωρο, οι θάνατοι, οι φόροι, οι ιδιωτικοποιήσεις, η εξαθλίωση του συστήματος υγείας, όλα οφείλονται στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών από τα μνημόνια και στην αποπληρωμή του αιματηρού χρέους. Με τις ΗΠΑ στην επίθεση για τη διατήρηση της παγκόσμιας ηγεμονίας τους, η κατάσταση θα γίνει μόνο πιο δύσκολη. Ήδη η κυβέρνηση – υπό τις εντολές των ΗΠΑ – έχει συμφωνήσει για επανεξοπλισμό κόστους 28 δισ.. Αυτά τα χρήματα θα βγουν πάλι από τις πλάτες των εργαζομένων.

Γι' αυτό οι αγώνες των εργατών, πρέπει να στραφούν κατά της αιτίας πίσω από την εξαθλίωση που βιώνουμε, της ιμπεριαλιστικής υποδούλωσης από τις ΗΠΑ/ΕΕ. Για να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας, να αποκτήσουμε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης και να παλέψουμε κατά της ακρίβειας και για πραγματική δικαιοσύνη πρέπει να συνδέσουμε αυτούς τους αγώνες με την πάλη κατά των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων λακέδων τους. ***Έξω από την ΕΕ/ευρώ και το ΝΑΤΟ!***

Καταλαβαίνουμε ότι για να οικοδομηθεί το εργατικό κίνημα σε νέες βάσεις απαιτούνται δύσκολες και επίπονες μάχες. Όμως, αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να μπορέσουμε να κρατήσουμε τις γραμμές μας και στην πορεία του αγώνα να βγει το εργατικό κίνημα από το τέλμα που βρίσκεται και να αναδυθεί μια νέα ηγεσία. Αν το εργατικό κίνημα δεν καταφέρει να δώσει απάντηση στους αγώνες των εργατών τότε το απολιτίκ, που ήδη έχει βρει πρόσφορο έδαφος λόγω των προηγούμενων ηττών, θα μεγαλώσει περαιτέρω δημιουργώντας ένα πολιτικό κενό που μπορεί να καλυφθεί από ακροδεξιές και αντιδραστικές δυνάμεις. Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε ένα σταυροδρόμι. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.■

iclfi.org/obol/subscribe

Αποκτηστε συνδρομη στον Μπολσεβικο

5 ευρω για τεσσερα τευχη
(και την ελληνικη εκδοση του *Spartacist*)

Ονομα: ____________________

Διευθυνση: ____________________

Περιοχη: ____________________

Πολη: ____________________

Τ.Κ.: ____________________

Τηλεφωνο: ____________________

Email: ____________________

Για οποιαδηποτε επικοινωνια γραψτε στη διευθυνση: Τ.Θ. 8274, Τ.Κ. 10210, Αθηνα | Spartacist@hotmail.com | Τηλεφωνο επικοινωνιας: 6930694112

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ XOLANI KHOZA

Spartacist South Africa

29 Αυγούστου 2025: ενιαίο μέτωπο μπροστά από το δικαστήριο της Μπομπέλα πριν από την αθώωσή του. Ο Xolani βρίσκεται στο κέντρο.

Δημοσιεύουμε μια μεταφρασμένη επιστολή που στείλαμε στον μαύρο Νοτιοαφρικανό αγωνιστή Xolani Khoza, έναν εργάτη ακτιβιστή που στοχοποιήθηκε, απήχθη από τους Hawks (το FBI της Νότιας Αφρικής) και κατηγορήθηκε για τρομοκρατία για το «έγκλημα» της δημοσίευσης ενός βίντεο στο Tik Tok που καλούσε σε απεργία για να διαμαρτυρηθεί κατά της υποτιθέμενης Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας (ΚΕΕ). Ο Xolani βρέθηκε στο στόχαστρο του κράτους μετά από τον ηγετικό ρόλο που έπαιξε σε μια απεργία της SACCAWU, ενός σωματείου που εκπροσωπεί εργάτες στους τομείς του λιανικού εμπορίου, της διανομής, της φιλοξενίας και της εστίασης. Οι σύντροφοί μας στη Νότια Αφρική διεξήγαγαν έναν αγώνα ενιαίου μετώπου που διήρκεσε πάνω από ένα χρόνο και κατέληξε σε νίκη με την απόσυρση των κατηγοριών. Δουλέψαμε μαζί με τους Μαχητές Οικονομικής Ελευθερίας (EFF) – ένα μαύρο μικροαστικό εθνικιστικό κόμμα που αγωνίζεται για τα προδομένα αιτήματα του ANC, όπως ηλεκτρικό ρεύμα, νερό και πιο σημαντικά, την απαλλοτρίωση της γης για τις φτωχές μαύρες μάζες – καθώς και με άλλους. Η νίκη δεν ήταν μόνο για τον Xolani. Ήταν μια ήττα για την ΚΕΕ και την καταστολή του νεο-απαρτχάιντ – κάτι σημαντικό για όλους όσους αγωνίζονται ενάντια στην φιλοϊμπεριαλιστική λιτότητα της κυβέρνησης. ***Ο αγώνας για την ελευθερία των μαύρων δεν είναι έγκλημα!***

29 Οκτωβρίου 2025

Αγαπητέ Xolani,

Στέλνουμε επαναστατικούς χαιρετισμούς και συγχαρητήρια από την Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας – τμήμα της διεθνούς μας, που περιλαμβάνει τη Σπαρτακιστική Ομάδα Νοτίου Αφρικής – για τη σπάνια νίκη που πέτυχες ενάντια στις ψευδείς κατηγορίες για τρομοκρατία από την ΚΕΕ. Η εκστρατεία για την απελευθέρωσή σου υπήρξε υπόδειγμα, σε μικρή κλίμακα, του αναγκαίου τύπου αντίστασης απέναντι στις τρομερές απειλές που αντιμετωπίζει το εργατικό κίνημα όχι μόνο στη Νότια Αφρική αλλά και διεθνώς. Είμαστε υπερήφανοι που συμμετείχαμε στην υπεράσπισή σου και θεωρούμε σημαντικό να μοιραστούμε τη νίκη σου με την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους εδώ στην Ελλάδα.

Πρέπει να συμμετέχουμε σε αμυντικούς αγώνες για όλους όσους κατηγορούνται άδικα – είτε πρόκειται για φιλοπαλαιστίνιους ακτιβιστές, αγωνιστές στα σωματεία, απεργούς εργάτες, μετανάστες ή άλλους. Πρέπει να παλέψουμε ενάντια σε αυτές τις συντονισμένες εκστρατείες που στοχεύουν να φιμώσουν και να επιτεθούν σε ολόκληρη την Αριστερά. Όπως στη Νότια Αφρική, έτσι και εδώ στην Ελλάδα, ο αγώνας για εθνική απελευθέρωση και αντίσταση στον ιμπεριαλισμό είναι η κινητήρια δύναμη που θα φέρει εν τέλει πραγματική πρόοδο για όλους τους καταπιεσμένους. Ο αγώνας ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση βρίσκεται στο επίκεντρο των προσπαθειών μας να ενώσουμε τις μάζες ενάντια στον κοινό μας εχθρό. Για να απαλλαγούμε από την ιμπεριαλιστική σκλαβιά, χρειαζόμαστε ένα κόμμα που θα συνδυάζει τον αγώνα για εθνική απελευθέρωση με την ανάγκη για ταξική ανεξαρτησία και εργατική εξουσία – ένα κόμμα που θα οικοδομήσει την ηγεσία της εργατικής τάξης αντλώντας τα διδάγματα από τις ήττες του παρελθόντος. Πρέπει να οξύνουμε τις αντιφάσεις ανάμεσα στα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα των μαζών και τις φιλελεύθερες και κοινοβουλευτικές στρατηγικές των σημερινών ηγετών, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που απορρίπτουν τον αγώνα ενάντια στην ιμπεριαλιστική υποδούλωση.

Λόγω των ηττών που έχει υποστεί το εργατικό κίνημα εξαιτίας αυτών των στρατηγικών, η ελληνική κυβέρνηση βρίσκεται στην επίθεση. Έχει ψηφίσει ένα νόμο που επιβάλλει την 13ωρη εργασία, επιδεινώνοντας ακόμη περισσότερο τις άθλιες συνθήκες εργασίας. Σαν να μην έφτανε αυτό, σχεδιάζονται και άλλες επιθέσεις, για παράδειγμα για τις συντάξεις, οι οποίες έχουν ήδη μειωθεί δραματικά, αναγκάζοντας τους συνταξιούχους να επιστρέψουν στη δουλειά και να αντιμετωπίσουν επικίνδυνες συνθήκες εργασίας για να επιβιώσουν. Είναι πλέον φυσιολογικό να πεθαίνουν εργάτες στη δουλειά, με 142 θανάτους να έχουν σημειωθεί πριν από τον Αύγουστο αυτού του χρόνου. Αν και δεν είμαστε τόσο εξαθλιωμένοι όσο οι μαύρες μάζες της Νότιας Αφρικής, κι εμείς αντιμετωπίζουμε άθλιες συνθήκες. Το ιμπεριαλιστικά επιβεβλημένο χρέος έχει οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη πτώση του βιοτικού επιπέδου των μαζών. Η θανατηφόρα σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη το 2023 – αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης που επέβαλε η ΕΕ (το δημόσιο σιδηροδρομικό δίκτυο πουλήθηκε για ψίχουλα) και της τοπικής διαφθοράς – κόστισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους, κυρίως νέους, και έβγαλε ολόκληρη τη χώρα στους δρόμους απαιτώντας δικαιοσύνη. Ωστόσο, η απολιτικοποίηση του κινήματος και η έλλειψη προλεταριακής ηγεσίας οδήγησαν το κίνημα των Τεμπών σε ήττα. Πρέπει να ξαναχτίσουμε το κίνημα με την εργατική τάξη να είναι επικεφαλής.

Όσον αφορά την υπόθεσή σου, ακούσαμε πρόσφατα ότι η κρατική βεντέτα εναντίον σου συνεχίζεται με την άρνηση των Hawks να σου επιστρέψουν το διαβατήριο και το τηλέφωνό σου. Τώρα, ένας κυβερνητικός εκπρόσωπος δηλώνει ότι η υπόθεση αποσύρθηκε προσωρινά εν αναμονή νέων αποδεικτικών στοιχείων, παρόλο που είχε αποσυρθεί ***άνευ όρων*** από τα δικαστήρια. Πρέπει να παραμείνουμε σε εγρήγορση και να διπλασιάσουμε τις προσπάθειές μας ενάντια στη συνεχιζόμενη κρατική δίωξη! Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η νέα επίθεση έρχεται αμέσως μετά την εκστρατεία των Αμερικανών ιμπεριαλιστών ενάντια στις καταπιεσμένες χώρες και τη λυσσαλέα επίθεση της νοτιοαφρικανικής κυβέρνησης εναντίον του ηγέτη του EFF, Τζούλιους Μαλέμα, που αντιμετωπίζει πιθανή 15ετή φυλάκιση με ψευδείς κατηγορίες περί «ασφάλειας» όπλων. Το διεθνές εργατικό κίνημα πρέπει να ενημερωθεί γι' αυτή την καταστολή και να ασκήσει τη μέγιστη δυνατή πίεση.

Ακόμη κι αν τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει αυτή τη στιγμή, μόνο η μαζική πάλη στη Νότια Αφρική – ιδίως από το μαύρο προλεταριάτο – μπορεί να ανακόψει την φιλοϊμπεριαλιστική ατζέντα της ΚΕΕ! Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα γνήσιο ενιαίο μέτωπο, όπως αυτό που έγινε για εσένα από εμάς, μαζί με τις Δυνάμεις Εδάφους του EFF και με σοσιαλιστές και αγωνιστές του μαύρου απελευθερωτικού κινήματος που εκπροσωπούν δεκάδες οργανώσεις. Αυτού του είδους η εκστρατεία χρειάζεται τώρα αλλά σε μαζική κλίμακα. ***Κάτω οι Κατηγορίες! Κάτω τα Χέρια από τον Μαλέμα! Κάτω τα Χέρια από το EFF!***

Συντροφικά, Ντέμπι Σαρρή
για την Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας■

PARTISAN DEFENCE COMMITTEE

Αίγυπτος: Απελευθερώστε τους Φιλοπαλαιστίνιους Διαδηλωτές!

Η αρχική επιστολή γράφτηκε στα αγγλικά και στάλθηκε στις Πρεσβείες της Αιγύπτου στη Βρετανία και στην Ελλάδα.

Η Partisan Defence Committee και η Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας διαμαρτύρονται για την παράνομη κράτηση και τις αναφορές για βασανιστήρια της «Αντιπροσωπείας Μέχρι τη Νίκη» March to Gaza, κατά την άφιξή τους στην Αίγυπτο στις 8 Οκτωβρίου 2025. Η επίθεση στους διαδηλωτές αποτελεί μέρος της συνεργασίας της αιγυπτιακής κυβέρνησης με το σιωνιστικό κράτος στη γενοκτονία που διαπράττει.

Η αντιπροσωπεία αποτελείται από Τούρκους φιλοπαλαιστίνιους διαδηλωτές – Eda Deniz Haydaroğlu, İleni Açıkgöz, Derya Devrim Özçelik, Berivan Gel, Yıldıray Yetik, Hasip Kıvrakdal, Sevil – που είναι πολίτες της Γερμανίας, της Αυστρίας, της Γαλλίας και της Ολλανδίας, καθώς και την Ελληνίδα πολίτη και υποστηρίκτρια του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου Κωνσταντίνα Καρτσιώτση. Αυτή τη στιγμή κρατούνται στο αστυνομικό τμήμα του Διεθνούς Αεροδρομίου του Καΐρου αντιμετωπίζοντας απέλαση. Αυτό αποτελεί μέρος της ίδιας σαρωτικής εκστρατείας καταστολής εναντίον φιλοπαλαιστίνιων ακτιβιστών σε όλο τον κόσμο, και έπεται της επίθεσης του Ισραήλ στη Sumud Flotilla.

Απελευθερώστε τους τώρα!
Κάτω τα χέρια από όλους τους φιλοπαλαιστίνιους ακτιβιστές!

9 Οκτωβρίου 2025

Mısır: Filistin Yanlısı Protestocular Serbest Bırakılsın!

Partisan Defence Committee ve Yunanistan Troçkist Grubu, 8 Ekim 2025'te Mısır'a vardıklarında "Zafere Kadar Delegasyonunun" Gazze Yürüyüşünde yasadışı olarak gözaltına alınmasını ve rapor edilen işkencelerini protesto ediyor. Bu protestoculara yönelik saldırı, Mısır hükümetinin Siyonist devletin soykırımıyla işbirliğinin bir parçasıdır.

Heyet, Almanya, Avusturya, Fransa ve Hollanda vatandaşı olan Türkiyeli Filistin yanlısı protestocular Eda Deniz Haydaroğlu, İleni Açıkgöz, Derya Devrim Özçelik, Berivan Gel, Yıldıray Yetik, Hasip Kıvrakdal, Sevil ile Yunan vatandaşı ve Anti-Emperyalist Cephe destekçisi Konstantina Kartsiotsi'den oluşmaktadır. Şu anda Kahire Uluslararası Havalimanı'ndaki polis karakolunda tutuluyorlar ve sınır dışı edilmekle karşı karşıyalar. Bu, dünya çapında Filistin yanlısı aktivistlere yönelik aynı kapsamlı baskı kampanyasının bir parçasıdır ve İsrail'in Sumud Konvoyu'na saldırısının hemen ardından geliyor.

Heyet derhal serbest bırakılsın! Filistin yanlısı aktivistlerden eller çekilsin!

9 Ekim 2025

Περισσότερα άρθρα στα Τουρκικά: iclfi.org/tr

Η PDC είναι μια μη σεχταριστική οργάνωση ταξικής πάλης, νομικής και κοινωνικής υπεράσπισης, που προασπίζεται υποθέσεις και σκοπούς για το συμφέρον του συνόλου των εργαζομένων. Αυτός ο σκοπός είναι σύμφωνος με τις πολιτικές απόψεις της Σπαρτακιστικής Ένωσης Μεγάλης Βρετανίας • https://iclfi.org/gbr

Εργάτες, Μαχητές της Απελευθέρωσης

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕ ΤΟΝ ΤΖΟΥΛΙΟΥΣ ΜΑΛΕΜΑ!

EFF

Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά από το τμήμα μας στη Νότια Αφρική, Spartacist South Africa.

8 Οκτωβρίου – Η απόφαση του Δικαστηρίου Ειρηνοδικών του Ανατολικού Λονδίνου (στην Νότια Αφρική) την 1η Οκτωβρίου κατά του ηγέτη του EFF (Μαχητές Οικονομικής Ελευθερίας), Τζούλιους Μαλέμα, είναι μια εξωφρενική επίθεση που πρέπει να την πολεμήσουμε όλοι μας! Ενώ ο Μαλέμα και το EFF είναι οι άμεσοι στόχοι, μην έχετε καμία αμφιβολία: αυτή είναι μια θανάσιμη απειλή για ***οποιονδήποτε*** στη Νότια Αφρική που αντιστέκεται στον ιμπεριαλισμό, την καταπίεση των μαύρων, τη λιτότητα και τις επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη. Ο καθένας από εμάς, ανεξάρτητα από τις πολιτικές μας διαφορές, έχει άμεσο και ζωτικό συμφέρον στην οργάνωση ενός συντονισμένου αγώνα για την ανατροπή αυτής της απόφασης.

Το δικαστήριο έκρινε τον Μαλέμα ένοχο για πέντε κατηγορίες σχετικές με οπλοκατοχή, σε μια υπόθεση που ξεκίνησε ***πριν από επτά χρόνια*** από την AfriForum (οργανισμός που εστιάζει στα συμφέροντα των Αφρικάνερς – πρώην αποικιοκράτες ολλανδικής καταγωγής), όταν φέρεται ότι πυροβόλησε με τουφέκι στον αέρα κατά τη διάρκεια του εορτασμού για τα πέμπτα γενέθλια του EFF. Μόνο ανόητοι θα πιστέψουν ότι αυτή η απόφαση, που επισύρει πιθανή ποινή έως και 15 χρόνια φυλάκισης, αφορά την «ασφάλεια των όπλων». Οι ρατσιστές της AfriForum θέλουν το κεφάλι του Μαλέμα από τότε που ιδρύθηκε το EFF, επειδή τα ριζοσπαστικά αιτήματα του κόμματος, όπως η απαλλοτρίωση της γης χωρίς αποζημίωση, αγγίζουν βαθιά τους βάναυσα εκμεταλλευόμενους μαύρους και μιγάδες εργάτες της υπαίθρου και απειλούν τα παρασιτικά συμφέροντα των λευκών αφεντικών. Αυτό που έχει επιταχύνει την εκστρατεία της AfriForum κατά του EFF είναι η υποστήριξη από τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, που κάνουν κουμάντο. Ο Ντόναλντ Τραμπ σε συνάντηση στο Οβάλ γραφείο τον Μάιο, επέπληξε τον Ραμαφόσα και ΣΙΑ, ουσιαστικά διατάσσοντάς τους να φυλακίσουν τον Μαλέμα ως όρο για οποιαδήποτε χαλάρωση των εξοντωτικών δασμών 30 τοις εκατό που επιβλήθηκαν στη Νότια Αφρική. Όποιοι αριστεροί ή ηγέτες των εργατών παραμένουν ουδέτεροι σε αυτή την υπόθεση είναι, ό,τι περίτεχνες δικαιολογίες κι αν δίνουν, ένοχοι για αξιοθρήνητη υποταγή στους ιμπεριαλιστές αφέντες των ΗΠΑ.

Η απόφαση κατά του Μαλέμα αποδεικνύει ξανά πως δεν μπορείς να πολεμήσεις τον ιμπεριαλισμό συμμαχώντας με τους σφαγείς του Μαρικάνα. Ο Ραμαφόσα και η ηγεσία του ANC (Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο) είναι αποφασισμένοι να κατευνάσουν τον Τραμπ και τους υποστηρικτές του, της Πέμπτης Φάλαγγας (ομάδα ατόμων που ενεργεί ενάντια στα συμφέροντα της απελευθέρωσης των μαύρων) μέσα στη Νότια Αφρική. Αυτό μόνο θα επιδεινώσει την οικονομική και κοινωνική καταστροφή. Ήδη η αιμορραγία των θέσεων εργασίας, η αποβιομηχάνιση και οι ιδιωτικοποιήσεις επιταχύνονται κάθε εβδομάδα. Το νερό και άλλες βασικές υπηρεσίες καταρρέουν κάτω από το βάρος της ιμπεριαλιστικής λιτότητας και της αχαλίνωτης λεηλασίας. ***Φτάνει πια!*** Είναι άμεσα αναγκαίο να οργανώσουμε συλλογική δράση για να αρχίσουμε να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας απέναντι σε αυτή την επίθεση. Η υπεράσπιση του Μαλέμα μπορεί να γίνει η σπίθα και το σημείο συσπείρωσης για να ξεκινήσει η ***αντεπίθεση***.

Το EFF έχει ανακοινώσει ότι θα ασκήσει έφεση στην απόφαση με μια κορυφαία νομική ομάδα. Είναι σίγουρα σωστό να χρησιμοποιηθούν όλα τα νομικά μέσα που είναι διαθέσιμα. Αλλά αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να κερδηθεί με μια στρατηγική που θα στηρίζεται στα δικαστήρια. Οι μαχητές του EFF πρέπει μόνο να θυμηθούν την εκστρατεία κατά της αύξησης του φόρου καυσίμων νωρίτερα φέτος, που κατέληξε σε δαπανηρή ήττα όταν το κόμμα εναπόθεσε όλες του τις ελπίδες στα δικαστήρια για να σταματήσουν την επίθεση. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι μια επανάληψη αυτού, που μόνο θα τροφοδοτήσει το κλίμα απελπιστικής παράλυσης. Αντίθετα, οι αριστεροί μαχητές στο EFF και σε άλλες οργανώσεις πρέπει να προωθήσουν την πάλη για την υπεράσπιση του Μαλέμα με μεθόδους ***ταξικού αγώνα***. Αυτό σημαίνει να τη συνδέσουμε με τον αγώνα ενάντια στην ιμπεριαλιστική λιτότητα και υπέρ των αναγκών των μαζών. Πρέπει να αυξήσουμε την πίεση στους ηγέτες των μαζικών οργανώσεων, ιδίως των σωματείων, κάνοντας μια άμεση έκκληση στο κοινό συμφέρον των μελών τους για ένα ενιαίο μέτωπο ενάντια στον κοινό εχθρό. ***Η επίθεση σε έναν είναι επίθεση σε όλους!***

Αυτή η προσέγγιση καθοδήγησε την εκστρατεία για την υπεράσπιση του μέλους του EFF και συνδικαλιστή Xolani Khoza, που τελείωσε με μια σπάνια νίκη όταν οι κατηγορίες αποσύρθηκαν άνευ όρων πριν δύο μήνες. Όπως και με την εκστρατεία της AfriForum κατά του Μαλέμα, οι δεξιοί αντιδραστικοί ήλπιζαν να φιμώσουν τον Xolani λόγω της αντίστασής του στη φιλοϊμπεριαλιστική «Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας» (ΚΕΕ). Αλλά αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, μετά από ένα χρόνο εκστρατείας ενιαίου μετώπου για την υπεράσπισή του από εμάς, τις Δυνάμεις Εδάφους του EFF, μαζί με σοσιαλιστές και αγωνιστές της απελευθέρωσης των μαύρων που εκπροσωπούσαν δεκάδες οργανώσεις. Αυτού του είδους η εκστρατεία είναι απαραίτητη και τώρα σε μαζική κλίμακα. Το EFF καλεί σε διαδήλωση κατά την ακρόαση για την ποινή του Μαλέμα στο Ανατολικό Λονδίνο στις 23 Ιανουαρίου 2026. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Πρέπει να αρχίσουμε ***τώρα*** για να κινητοποιηθούμε για αυτή τη διαδήλωση και να οργανωθούμε για τον αγώνα: ***Κάτω τα Χέρια από τον Μαλέμα! Κάτω τα Χέρια από το EFF!*** ■

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ!

*Αναδημοσιεύουμε το φυλλάδιό μας για την υπεράσπιση του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ένα χρόνο μετά εξακολουθεί να σαπίζει στη φυλακή. Ο Νίκος Ρωμανός είναι αθώος, δεν θα έπρεπε να περάσει ούτε μια μέρα στη φυλακή. Το εργατικό κίνημα πρέπει να αναλάβει **τώρα** την υπεράσπισή του.*

27 Νοεμβρίου 2024 – Η προφυλάκιση του Νίκου Ρωμανού αποτελεί μια ξεκάθαρη επίθεση κατά του εργατικού κινήματος. Η σύλληψή του περνά ένα μήνυμα για την αύξηση των επιθέσεων και της καταπίεσης που θα έρθει για ολόκληρο το εργατικό κίνημα, δείχνοντας τη δεξιά στροφή της αστικής τάξης μετά την εκλογή του Τραμπ. Επίσης, μπροστά στις εσωτερικές εντάσεις και στη φθορά που παρουσιάζει, η κυβέρνηση προσπαθεί να σταματήσει τη διαρροή των πιο δεξιών ψηφοφόρων, μέσα από τον «νόμο και τάξη» στην πάλη της «κατά της τρομοκρατίας».

Σωστά η αριστερά στέκεται αλληλέγγυα με τον Ρωμανό και λέει ότι είναι «ανάγκη η αντίσταση σε αυτήν την πολιτική δίωξη» (antarsya.gr, 24/11/24). Η ΚΝΕ από την πλευρά της επίσης σωστά καταδικάζει την προφυλάκιση του Ρωμανού και ζητά την κατάργηση του τρομονόμου καθώς βλέπει τον «αυξανόμενο κίνδυνο για τις λαϊκές ελευθερίες και τα δικαιώματα των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας» (902.gr, 23/11/24). Η αλληλεγγύη όμως από μόνη της δεν επαρκεί. Το ζήτημα είναι πώς μπορεί αυτό να γίνει στην πράξη. Το εργατικό κίνημα πρέπει να δώσει ***το δικό του*** μήνυμα στην κυβέρνηση.

Για να τον υπερασπιστούμε χρειαζόμαστε ένα μαζικό κίνημα, που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αν η εργατική τάξη πάρει υπό την προστασία της τον Ρωμανό απέναντι σε αυτή την κατάφωρη αδικία. Ο μόνος τρόπος για την υπεράσπισή του βρίσκεται στην ***προλεταριακή ταξική πάλη με επίκεντρο τα σωματεία***. Η οργανωμένη εργατική τάξη μαζί με τις οργανώσεις της αριστεράς πρέπει να παλέψουμε τώρα για την απελευθέρωση του Ρωμανού και για να πέσουν όλες οι κατηγορίες. Είναι απαραίτητο να κατέβουμε ***όλοι μαζί στην πορεία*** για τον Γρηγορόπουλο: σωματεία, παρατάξεις, εργαζόμενοι, φοιτητές κ.α.

Η πάλη για την υπεράσπιση του Ρωμανού είναι προς το συμφέρον του ίδιου του εργατικού κινήματος και όλων των καταπιεζόμενων στρωμάτων που αυτή τη στιγμή βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο. Ένας τέτοιος αγώνας μπορεί να αναπτύξει την πάλη των εργατών κατά της κυβέρνησης για την υπεράσπιση των ***δικών τους*** αναγκών και να τους φέρει σε μια καλύτερη θέση για να παλέψουν για τα συμφέροντά τους όπως την υπεράσπιση του δικαιώματος στη δουλειά, στην ασφάλεια, στα εργατικά δικαιώματα, στις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, στη δωρεάν υγεία, παιδεία κτλ.

Αυτή η ανάληψη του αγώνα από το οργανωμένο εργατικό κίνημα πρέπει να συνδεθεί με την υπεράσπιση όσων ήδη διώκονται – ο πρόεδρος της ΕΝΕΔΕΠ Μάρκος Μπεκρής, οι φιλοπαλαιστίνιοι αγωνιστές Μοχάμεντ Αλ Ταλκχάγουι και Άχμεντ Νάντα που απειλούνται με απέλαση, η δασκάλα στον Ταύρο Ελευθερία Παλαιστίδου κ.α. – αλλά και να αποτελέσει τη βάση για την υπεράσπιση όσων μπορούν να βρεθούν στο στόχαστρο της κυβέρνησης: συνδικαλιστές, ακτιβιστές, εργαζόμενοι, φοιτητές, νεολαία, πολιτικές ομάδες, μετανάστες. Μια ενιαιομετωπική αμυντική εκστρατεία μπορεί να είναι ένα βήμα προς την ευρύτερη συσπείρωση για την άμυνά μας που θα αγκαλιάζει όλο το εργατικό κίνημα. Αυτό που είναι αναγκαίο, παρά τις διαφορές μας, είναι η ***ταξική ενότητα*** στην πάλη.

Στον αγώνα για την απελευθέρωση του Ρωμανού θα πρέπει να συντονιστούμε για να οργανώσουμε απεργίες, διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις μέχρι να αναγκάσουμε την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Ήρθε η ώρα να βγούμε μπροστά, δυναμικά, ενωμένοι κατά της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, κατά του εκφοβισμού για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας.

Ο Νίκος μπορεί να είναι οποιοσδήποτε από εμάς. Το χτύπημα σε έναν είναι χτύπημα σε όλους μας!

- ***Άμεση απελευθέρωση του Νίκου Ρωμανού!***
- ***Να πέσουν όλες οι κατηγορίες!***
- ***Κατάργηση του τρομονόμου!***

Καλωσορίζουμε προτάσεις από οργανώσεις της αριστεράς, σωματεία, φοιτητικές οργανώσεις και άλλους για κοινή αμυντική δουλειά. Επικοινωνήστε με την Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας στο spartacist@hotmail.com. ■

Λονδίνο, 13 Σεπτεμβρίου

Καταστροφή για την Αριστερά

Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά από το τμήμα μας στη Βρετανία, Spartacist League/Britain.

13 Σεπτεμβρίου – Το πρώτο καθήκον των επαναστατών είναι να λένε την αλήθεια, όσο πικρή και αν είναι. Και η αλήθεια είναι πως στο Λονδίνο στις 13 Σεπτεμβρίου, η πλευρά του Τόμι Ρόμπινσον κέρδισε κατά κράτος. Η δεξιά διαδήλωση του Ρόμπινσον «Ενώστε το Βασίλειο» (Unite the Kingdom) συγκέντρωσε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους (αν όχι ένα εκατομμύριο), ενώ η αντιδιαδήλωση που οργάνωσε η Stand Up to Racism μόλις που έφτασε τις 10.000. Η δεξιά ήταν ενθαρρυμένη, γεμάτη αυτοπεποίθηση και έτοιμη για σύγκρουση. Η αντιδιαδήλωση ήταν μικρή, εύθραυστη, αδύναμη και κατέληξε παγιδευμένη. Δεν έχει νόημα να το ωραιοποιούμε: αυτή ήταν μια συντριπτική ήττα για τη δική μας πλευρά, τρομακτική για όλους τους καταπιεσμένους σε αυτή τη χώρα και μια δυσοίωνη προειδοποίηση για το τι πρόκειται να έρθει.

Αυτό πρέπει να είναι ένα ***καμπανάκι αφύπνισης για όλους τους αριστερούς!*** Όποιος προσπαθεί να αποκρύψει την αλήθεια και να ελαχιστοποιήσει αυτή την ήττα απλώς προκαλεί ζημιά στο κίνημα κατά του ρατσισμού και στον σοσιαλισμό. Ένα πράγμα πρέπει να γίνει σαφές: ό,τι έχει κάνει η αριστερά για χρόνια απλώς ***δεν λειτουργεί***.

Και αυτό που δεν λειτουργεί είναι οι φιλελεύθερες πολιτικές της «Stand Up to Racism», οι οποίες κυριαρχούν στον αγώνα κατά της δεξιάς και των οποίων η πλήρης ανικανότητα φάνηκε σε όλη της την έκταση σήμερα. Ολόκληρη η διαδήλωση οργανώθηκε με βάση φιλελεύθερες κοινοτοπίες όπως «οι πρόσφυγες είναι ευπρόσδεκτοι εδώ», «όχι σύνορα», «αγάπη όχι μίσος» κλπ. Και αντίστοιχα, ολόκληρο το σκηνικό ήταν μια αξιοθρήνητη ειρηνική παρέλαση, κατάλληλη για ΜΚΟ, φεμινίστριες των Εργατικών και φιλειρηνικούς τύπους, που κάνει την αριστερά να φαίνεται αφελή και μη σοβαρή.

Η διαδήλωση δεν είχε σχεδόν καθόλου περιφρούρηση. Καθώς πλησίαζε την πλατεία Τραφάλγκαρ και καθώς οι δεξιοί συνεχώς προκαλούσαν, δεν υπήρχε καμία οργανωμένη δύναμη να προστατεύσει τη διαδήλωση. Αυτό συνέβη επειδή είχε στηθεί σαν καρναβάλι, όχι ως μαχητική δύναμη. Και επίσης επειδή η «Stand Up to Racism» βασίζεται εξ' ολοκλήρου στην αστυνομία για να προστατεύει τις διαδηλώσεις της – μια ακόμη φιλελεύθερη αυταπάτη, που στην πραγματικότητα αποτελεί παραδοχή χρεοκοπίας. Δεν είναι να απορεί κανείς που οι εργάτες από τις μειονότητες έμειναν μακριά.

Η διαδήλωση επίσης ***δεν*** οργανώθηκε ως πόλος πάλης της εργατικής τάξης. Ναι, τα πανό κάθε σωματείου της χώρας ήταν εκεί. Αλλά όσοι ήταν εκεί γνωρίζουν ότι τα κρατούσαν συνταξιούχοι και αριστεροί. Πρέπει κανείς να εθελοτυφλεί για να αγνοήσει το γεγονός ότι οι περισσότεροι εργάτες ήταν με την πλευρά του Τόμι Ρόμπινσον. Αυτό είναι και πάλι αποτέλεσμα της πλήρους χρεοκοπίας των φιλελεύθερων πολιτικών. Εδώ και χρόνια, η στρατηγική της «Stand Up to Racism» είναι να φωνάζει «ρατσιστής» και «φασίστας» σε κάθε εργάτη που εκφράζει ανησυχία για τη μετανάστευση και την προσφυγική κρίση. Μια τέτοια στρατηγική έχει απλώς σπρώξει τους εργάτες στην αγκαλιά της δεξιάς.

Και το κερασάκι στην τούρτα ήταν η σύνθεση των ομιλητών: βουλευτές του Εργατικού Κόμματος, όπως οι Diane Abbott και John McDonnell, γραφειοκράτες των σωματείων από τις NEU, PCS, ASLEF και το TUC ***που όλοι στηρίζουν την κυβέρνηση του Στάρμερ!*** Αυτοί οι άνθρωποι είναι ***υπέρ*** της κυβέρνησης και ***μέρος του κατεστημένου!*** Αποτελεί λοιπόν έκπληξη που οι περισσότεροι εργαζόμενοι συνδέουν την αριστερά με τους υπερασπιστές του κατεστημένου;

Οι φιλελεύθερες κοινοτοπίες και ηθικολογία, η στήριξη στην αστυνομία και η ανοιχτή συμμαχία με υποστηρικτές της κυβέρνησης, αυτό είναι που ωθεί εκατομμύρια εργαζόμενους στον Τόμι Ρόμπινσον και τον Νάιτζελ Φάρατζ.

Τώρα, είναι εύκολο να πετάμε πέτρες στην «Stand Up to Racism». Αυτοί και το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP) σίγουρα αξίζουν δριμεία καταδίκη για το ότι οδήγησαν τον αγώνα κατά της δεξιάς στο αδιέξοδο των φιλελεύθερων πολιτικών. Αλλά τι έχουν κάνει οι υπόλοιπες αριστερές ομάδες; Πώς προσπάθησαν να αντισταθούν σε αυτή την κατεύθυνση; Το Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα (RCP), η Σοσιαλιστική Εναλλακτική (SAlt), το Fight Racism! Fight Imperialism (FRFI), το Κομμουνιστικό Κόμμα Βρετανίας (CPB), το Κομμουνιστικό Κόμμα Μ. Βρετανίας (CPGB), το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SP) κ.α. Αυτή είναι μια ήττα για όλους μας. Αλλά η αλήθεια είναι πως αυτές οι ομάδες αρνούνται να αντιμετωπίσουν τον φιλελευθερισμό της αριστεράς – την πηγή της σημερινής καταστροφής. Αυτό πρέπει να ***σταματήσει***. Η χώρα έχει στραφεί προς τα δεξιά και ολόκληρη η αριστερά βρίσκεται σε άρνηση με αυτό. Είναι ώρα να ***ξυπνήσει!*** Να διεξάγουμε έναν αγώνα για τα αίτια αυτού και τι πρέπει να κάνουμε. Το λιγότερο που πρέπει να γίνει είναι όλες οι αριστερές ομάδες να ***συνεργαστούν*** για την επόμενη αντιδιαδήλωση, με στόχο τον σχηματισμό ενός μαχητικού και συμπαγούς μπλοκ για να σταθεί απέναντι στη δεξιά – στην καλύτερη παράδοση του ενιαίου μετώπου. Πάνω απ' όλα, πρέπει να κερδίσουμε ξανά την εργατική τάξη με το μέρος μας.

Στις 13 Σεπτεμβρίου, η Spartacist League συγκρότησε έναν ταπεινό αλλά πραγματικό αγωνιστικό πόλο στη διαδήλωση. Πορευθήκαμε κάτω από το πανό «Τσακίστε τους ρατσιστές τραμπούκους, απορρίψτε τον Φάρατζ, ρήξη με τον Στάρμερ», μαζί με ένα άλλο που έγραφε «Παρατήστε τους φιλελεύθερους, κερδίστε τους εργάτες». Φωνάζαμε συνθήματα όπως «Η ειρήνη και η αγάπη δεν θα σταματήσουν τους φασίστες, κινητοποιήστε τις εργατικές μάζες», μαζί με συνθήματα κατά του Στάρμερ. (Όπως ήταν αναμενόμενο, κάποιοι δεξιοί διαδηλωτές αφοπλίστηκαν από τα συνθήματά μας κατά του Στάρμερ. Φαίνεται, πως όταν εναντιώνεσαι κατά μέτωπο στην κυβέρνηση, μπορείς πραγματικά να υπονομεύσεις την υποστήριξη προς τον Ρόμπινσον).

Γιατί η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι στην πλευρά του Ρόμπινσον δεν ήταν φασίστες. Μπορεί κανείς μόνο να φανταστεί τι θα γίνει όταν, σε λίγους μήνες, οργανωθούν πραγματικοί Ναζί για να συντρίψουν τη δική μας πλευρά. Δεν πρέπει να περιμένουμε να το ανακαλύψουμε. Ο χρόνος τελειώνει για τους σοσιαλιστές. Ή αλλάζουμε πορεία ή βουλιάζουμε μαζί με τους φιλελεύθερους. Η 13η Σεπτεμβρίου πρέπει να είναι ένα σκληρό καμπανάκι αφύπνισης. ■

Τεύχος 256
5 Σεπτεμβρίου 2025

Μαρξιστική εφημερίδα του βρετανικού μας τμήματος
iclfi.org/wh

Workers Hammer

13 Σεπτεμβρίου: οι σύντροφοί μας από την SL/B αποτέλεσαν ένα μικρό αλλά πραγματικό πόλο μαχητικότητας. Το κεντρικό πανό λέει: «Παρατήστε τους Φιλελεύθερους, Κερδίστε τους Εργάτες». Πανό πίσω: «Τσακίστε τους ρατσιστές τραμπούκους», «Απορρίψτε τον Φάρατζ», «Ρήξη με τον Στάρμερ».

ΙΤΑΛΙΑ

Συνδέστε το Παλαιστινιακό Κίνημα με τους Αγώνες της Εργατικής Τάξης

Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά από το τμήμα μας στην Ιταλία, Lega Trotskista d'Italia.

26 Σεπτεμβρίου – Η γενική απεργία για τη Γάζα, που διεξήγαγε η συνδικαλιστική συνομοσπονδία (Συνδικαλιστική Ένωση Βάσης-USB), ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Εκατοντάδες χιλιάδες φοιτητές και εργάτες (συμπεριλαμβανομένων πολλών μελών της ομοσπονδίας CGIL και άλλων σωματείων) κατέβηκαν στους δρόμους. Ενωμένοι από την ανάγκη να σταματήσουν το μπλα-μπλα της «διεθνούς κοινότητας», προέβησαν σε άμεσες δράσεις, μπλοκάροντας λιμάνια, σιδηροδρομικούς σταθμούς και αυτοκινητόδρομους, για να βάλουν τέλος στη γενοκτονία από το Ισραήλ και να εξαναγκάσουν την κυβέρνηση της Μελόνι να σπάσει τις σχέσεις με το Ισραήλ.

Παρακινήθηκαν σε δράση από το κάλεσμα των λιμενεργατών του CALP στη Γένοβα, που ξεκίνησαν απεργία για να υπερασπιστούν τη Sumud Flotilla και να διασφαλίσουν ότι τίποτα, ***ούτε ένα καρφί***, δεν θα φύγει από την Ιταλία προς το Ισραήλ. Ένα εκατομμύριο εργάτες παράτησαν τα εργαλεία τους. Παρότι η απεργία δεν παρέλυσε τη χώρα (ειδικά στη βιομηχανία), ***κλόνισε την κυβέρνηση*** – παρά τις προδοτικές προσπάθειες των ηγεσιών των σωματείων CISL και UIL να την εμποδίσουν και την έκκληση του ηγέτη της CGIL, Μαουρίτσιο Λαντίνι, για χωριστές απεργίες ώστε να αποτρέψει τους ακτιβιστές των CGIL και USB να ενώσουν τις δυνάμεις τους.

Το μέγεθος της κινητοποίησης τρόμαξε τη Μελόνι και τον Σαλβίνι, που αρχικά γέμισαν λιμάνια και σιδηροδρομικούς σταθμούς με αστυνομία για να τα ανοίξουν και μετά ξεκίνησαν υστερική εκστρατεία κατά της «βίας» για να απομονώσουν τους απεργούς. Τώρα ελπίζουν να αποτρέψουν άλλες απεργίες με τακτικές αντιπερισπασμού: ανοησίες περί αναγνώρισης παλαιστινιακού «κράτους» (αν η Χαμάς απελευθερώσει τους ομήρους και συμφωνήσει στην αυτοκαταστροφή της) και αποστολής πολεμικών πλοίων για να συνοδεύσουν τη Flotilla για «σκοπούς διάσωσης» (που σίγουρα θα την εμποδίσουν να εισέλθει στο λιμάνι της Γάζας!).

Η USB και η CGIL έχουν δηλώσει ότι είναι έτοιμες να κηρύξουν άμεσα γενική απεργία αν επιτεθούν στη Flotilla. Η USB ζητά «από τους εργάτες να θέσουν ζήτημα εμπάργκο σε όλα τα αγαθά που προορίζονται για και έρχονται από το Ισραήλ». ***Ωραία! Αυτό που πρέπει να γίνει τώρα είναι σαφές: να τεθεί σε εφαρμογή το κάλεσμα των λιμενεργατών!***

• ***Για ενιαία απεργία εάν επιτεθούν στη Flotilla*** – όχι χωριστές ή συμβολικές απεργίες που διαιρούν τις δυνάμεις, αλλά μια μαζική επίδειξη ισχύος που θα χτυπήσει τα συμφέροντα των ιταλικών επιχειρήσεων και θα βάλει την κυβέρνηση στο καναβάτσο.

• Οι εργάτες σε λιμάνια, σιδηροδρόμους, αεροδρόμια και στη βιομηχανία όπλων πρέπει να επιβάλλουν ***εργατικό μποϊκοτάζ στο Ισραήλ*** για να σταματήσουν τα όπλα και τα στρατηγικά αγαθά. Αυτό θα έκανε περισσότερα για τον παλαιστινιακό λαό από εκατό ψηφίσματα της ηγέτιδας του Δημοκρατικού Κόμματος (PD) Σλάιν και της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Φον ντερ Λάιεν.

• ***Υπερασπίστε το δικαίωμα για την υπεράσπιση της Παλαιστίνης*** στεκόμενοι στο πλευρό όλων των φιλοπαλαιστίνιων ακτιβιστών που έρχονται αντιμέτωποι με την καταστολή, ενάντια στους νόμους που στοχοποιούν και τιμωρούν όσους απεργούν ή μπλοκάρουν υποδομές και απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων ακτιβιστών, από τους φοιτητές στο Μιλάνο μέχρι τον Anan Yaeesh, Παλαιστίνιου αγωνιστή υπέρ της απελευθέρωσης που είναι φυλακισμένος στην Ιταλία.

Πολλοί εργάτες είναι τρομοκρατημένοι από τη σφαγή που διαπράττεται από το Ισραήλ αλλά παραμένουν παθητικοί επειδή δεν έχει γίνει σαφής ο σύνδεσμος μεταξύ των καθημερινών τους δεινών και του παλαιστινιακού αγώνα. Το πιο σημαντικό είναι να τους εμπλέξουμε σε αυτόν τον αγώνα. Οι εργάτες δεν θα δράσουν με βάση ηθικολογικές προτροπές ή κατηγορίες περί «συνενοχής στη γενοκτονία». Ο μόνος τρόπος για να κάνουν οι εργάτες τον αγώνα για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης δικό τους είναι να δείξουμε ότι η υποστήριξή του είναι ουσιώδης για την υπεράσπιση των δικών τους συμφερόντων ενάντια στον κοινό εχθρό.

Η εξωτερική πολιτική της Ιταλίας υπηρετεί τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρήσεων και αυτές ζουν υπό την προστατευτική ομπρέλα της Αμερικανικής Αυτοκρατορίας. Οι Ιταλοί πολιτικοί (όσοι είναι στην εξουσία αλλά και στην αντιπολίτευση) συμφωνούν σε ένα πράγμα: όταν η Αμερική δίνει μια εντολή, μπορείς να γκρινιάζεις αλλά πρέπει να υπακούς.

Οι ΗΠΑ σφίγγουν τα λουριά στον κόσμο, αναγκάζοντας τους συμμάχους τους να επανεξοπλιστούν και να προετοιμαστούν για νέους πολέμους, το κόστος των οποίων θα πληρώσουν οι εργάτες. Για να αποκτήσουμε αξιοπρεπή υγειονομική περίθαλψη, παιδεία και συντάξεις, πρέπει να αντιταχθούμε στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ, που στραγγίσουν τη χώρα. Διαγραφή του χρέους προς ιταλικές και ξένες τράπεζες και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Για να αντιμετωπίσουμε το υψηλό κόστος ζωής, πρέπει να αντιταχθούμε στην αποστολή όπλων στην Ουκρανία. Για να παλέψουμε ενάντια στις απολύσεις και τις περικοπές στις κοινωνικές υπηρεσίες που επιβλήθηκαν για να πληρωθεί το εξωτερικό χρέος και να χρηματοδοτηθεί η στρατιωτική δαπάνη, πρέπει να αποκρούσουμε την αντιδραστική επίθεση του Τραμπ και των συμμάχων του. Για να κερδίσουμε μια καλή σύμβαση για τους εργάτες στη μεταλλουργία και να επιλύσουμε την κρίση στη βιομηχανία, πρέπει να ανατρέψουμε τις οικονομικές δυναμικές που τη δημιούργησαν – από αναδιαρθρώσεις που ντύνονται ως πράσινες συμφωνίες μέχρι δασμούς και τα σχέδια της αμερικανικής κυβέρνησης για επαναπατρισμό της παραγωγής. Για να υπερασπιστούμε πραγματικά τον εαυτό μας, πρέπει να αντιταχθούμε στον ιμπεριαλισμό: ***Κάτω η Ευρωπαϊκή Ένωση! Κάτω το ΝΑΤΟ! Κλείστε τις βάσεις! Ούτε ένα ευρώ ούτε ένας άνδρας για τον ιταλικό στρατό!***

Spartaco

Μαζική διαδήλωση στη Ρώμη, 4 Οκτωβρίου. Το πανό γράφει: «Ρίξτε την Κυβέρνηση Συνένοχη στη Γενοκτονία».

Πολλές Μαρξιστικές ομάδες έχουν δίκιο όταν επισημαίνουν ότι «ο μόνος τρόπος να σταματήσει πραγματικά η γενοκτονία είναι να βλάψεις τα οικονομικά συμφέροντα του Ισραήλ και των συμμάχων του, ξεκινώντας από την κυβέρνηση Μελόνι» (PCR, Επαναστατικό Κομμουνιστικό Κόμμα). Άλλοι ζητούν «να ενταθεί η πίεση ώστε να εμπλακεί η εργατική βάση στα μεγάλα σωματεία (όπως η CGIL) στον αγώνα και να κάνουν τους ηγέτες της CGIL να σταματήσουν τη φλυαρία και να βάλουν την υλική δύναμη της οργάνωσης πίσω από μια μεγάλη απεργία για την Παλαιστίνη» (FIR, Επαναστατική Διεθνιστική Φράξια – Left Voice). Φυσικά, το κίνημα πρέπει να διευρυνθεί και οι ηγεσίες των σωματείων πρέπει να πιεστούν να μπουν στον αγώνα. Αλλά πρέπει να γίνει σαφές σε όλους, ότι η στρατηγική των σημερινών ηγεσιών των σωματείων είναι να αποφύγουν μια αποφασιστική αντιπαράθεση με την άρχουσα τάξη. Ακόμη κι αν ηγούνταν μαζικές απεργίες, θα προσπαθούσαν σε κάθε βήμα να τους βάλουν χαλινάρι, καταδικάζοντάς τις σε ήττα. Ομάδες όπως το PCR ή η FIR (και σίγουρα δεν είναι οι μόνες) καταδικάζουν τους «περιορισμούς» των ηγεσιών αλλά όχι τη βασική τους στρατηγική.

Ποια είναι λοιπόν η στρατηγική των ηγετών των σωματείων για την Παλαιστίνη; Να οργανώνουν απεργίες και διαδηλώσεις για να αγγίξουν τις καρδιές των ιμπεριαλιστών ηγετών και να τους κάνουν «να γίνουν ξανά άνθρωποι» – αφήνοντας έτσι τη λύση της παλαιστινιακής καταπίεσης στα χέρια τους. Η CGIL καλεί «κυβερνήσεις και διεθνείς θεσμούς να αναλάβουν άμεση δράση για να σταματήσει ό,τι συμβαίνει, συμπεριλαμβανομένης και της σύγκλησης μιας ειρηνευτικής διάσκεψης υπό την αιγίδα των ΗΕ». Η USB επικρίνει «την αδράνεια της ιταλικής κυβέρνησης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που αρνούνται να επιβάλουν κυρώσεις στο κράτος του Ισραήλ και συνεχίζουν να διατηρούν οικονομικές και θεσμικές σχέσεις παρά τη βαρύτητα της κατάστασης». Αντίθετα, οι εργάτες πρέπει να πάρουν την απελευθέρωση της Παλαιστίνης στα δικά τους χέρια, αντιτασσόμενοι στους ευρωατλαντικούς ιμπεριαλιστές. Οι εργάτες πρέπει

συνέχεια στη σελίδα 14

Ιταλία...

(συνέχεια από τη σελίδα 13)

να λύσουν τα ουσιώδη προβλήματά τους (αξιοπρεπείς μισθοί και δουλειές, ασφάλεια στον χώρο εργασίας, στέγαση, σχολεία, νοσοκομεία κλπ) αναλαμβάνοντας τα ηνία της κοινωνίας.

Η επίκληση στην ηθική των καπιταλιστών δεν θα τους ωθήσει να ενεργήσουν ενάντια στα δικά τους συμφέροντα. Το Ισραήλ είναι ένα ιμπεριαλιστικό προπύργιο, κρίσιμο για την κυριαρχία και τη διαίρεση της Μέσης Ανατολής ώστε να προστατευθούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της Δύσης σε μια περιοχή πλούσια σε πετρέλαιο και άλλους πόρους και από την οποία ελέγχουν τις παγκόσμιες ναυτιλιακές οδούς. Δεν πρόκειται να τα παρατήσουν.

Η απελευθέρωση της Παλαιστίνης δεν θα επιτευχθεί από τα πασιφιστικά κλαψουρίσματα των φιλελεύθερων κυβερνήσεων της Ευρώπης, που φοβούνται ότι θα χάσουν την όποια μικρή επιρροή έχουν στη Μέση Ανατολή εξαιτίας του Τραμπ. Ο Μακρόν και ο Στάρμερ αναγνωρίζουν το παλαιστινιακό «κράτος» αλλά συνεχίζουν να εξοπλίζουν το Ισραήλ και να συλλαμβάνουν εκατοντάδες ακτιβιστές. Η ισπανική «σοσιαλιστική» κυβέρνηση απαγόρευσε τη διέλευση και τη μεταφορά όπλων από την Ισπανία (μια ασήμαντη ποσότητα), αλλά όχι από τη ναυτική βάση Ρότα, τη μεγαλύτερη νατοϊκή βάση της Ευρώπης, από την οποία ελέγχεται η πρόσβαση στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Η Σλάιν, ο Κόντε και ο Φρατοϊάνι (συμπρόεδρος των Πρασίνων και της Αριστερής Συμμαχίας-AVS) γράφουν ψηφίσματα αλληλεγγύης για τη Γάζα αλλά δεν απαρνούνται την ευρωατλαντική τους πίστη που κάνει τη χερσόνησο αμερικανικό αεροπλανοφόρο. Έχουν ήδη αποδεχτεί δασμούς, αυξημένες στρατιωτικές δαπάνες και την αγορά αερίου και όπλων από τις ΗΠΑ.

Το Δημοκρατικό Κόμμα και η AVS ενσαρκώνουν όλα όσα μισούν οι εργάτες για την αριστερά: μικροαστοί πολιτικοί που αισθάνονται ανώτεροι και κηρύσσουν αφηρημένα ιδανικά ενώ ποδοπατούν τους εργάτες και τους φτωχούς. Είναι ο λόγος που οι ακροδεξιοί ηγέτες Μελόνι και Σαλβίνι βρίσκονται στην εξουσία! Για να διευρύνουμε τον αγώνα, ***πρέπει να σπάσουμε με τη Σλάιν, τον Κόντε και τον Φρατοϊάνι.*** Αλλά αυτό ακριβώς δεν κάνουν ούτε οι ηγεσίες των σωματείων ούτε η ριζοσπαστική αριστερά (από την USB μέχρι το PAP [Εξουσία στον Λαό]).

Ακόμη και ηγέτες σωματείων όπως ο Λαντίνι θεωρούνται από πολλούς εργάτες ως υποκριτές που μιλούν πολύ αλλά δεν έχουν κουνήσει ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι απέναντι στο Νόμο για την Απασχόληση, στο Νόμο Fornero (μια μεταρρύθμιση της αγοράς σε βάρος των εργατικών δικαιωμάτων), τα lockdowns και όλα τα άλλα μέτρα που έχουν καταστρέψει τη ζωή των εργατών. Τα σωματεία είναι (ή ***πρέπει*** να είναι) μαζικές οργανώσεις υπεράσπισης της εργατικής τάξης. ***Ναι στα σωματεία! Όχι στους φιλοκαπιταλιστές ηγέτες!***

Το κίνημα για την Παλαιστίνη αναπτύσσεται τώρα, οπότε είναι δυνατό να ενώσουμε τον αγώνα ενάντια στον σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό με τους αγώνες για την κάλυψη των αναγκών όλων των εργατών. Πρέπει να παλέψουμε μέσα στα σωματεία και στους χώρους δουλειάς για να το πετύχουμε και να βρεθούμε σε θέση ισχύος απέναντι στην κυβέρνηση και τα αφεντικά. ***Τώρα είναι η στιγμή*** να το κάνουμε για να μην ξανακυλήσουμε στην αδράνεια και την καταστροφή στην οποία οι ηγεσίες των σωματείων μας έσυραν στο όνομα της συνεργασίας.

Υπερασπίστε τη Sumud Flotilla!
Ελευθερία στην Παλαιστίνη!
Να Ρίξουμε τη Μελόνι και τον Σαλβίνι! ■

Παλαιστίνη...

(συνέχεια από τη σελίδα 16)

την PLO και άνοιξε το δρόμο για τις Συμφωνίες του Όσλο. Το να υποχωρήσεις από την ήττα και να ζήσεις για να πολεμήσεις μια άλλη μέρα είναι ένα πράγμα, αλλά το να αφήσεις τον πληθυσμό της Γάζας ανυπεράσπιστο απέναντι στην ισραηλινή τυραννία είναι κάτι άλλο. Πρέπει να πούμε με μια φωνή: ***Καμία συνθηκολόγηση!***

Παρόλα αυτά το ερώτημα παραμένει: Πώς να σταματήσουμε τη γενοκτονία; Ο Τραμπ όπως πάντα είναι γεμάτος κομπασμούς και απειλές, υποσχόμενος να εξαλείψει τη Χαμάς αν δεν αποδεχθεί τη συμφωνία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αντίσταση στη Γάζα έχει δεχτεί σοβαρά πλήγματα, αλλά μετά από δύο χρόνια παραμένει αγκάθι στο πλευρό του Ισραήλ. Αν το Ισραήλ μπορούσε να νικήσει τη Χαμάς με συμβατικά στρατιωτικά μέσα, θα το είχε κάνει εδώ και καιρό. Οι Παλαιστίνιοι έχουν πληρώσει αβάσταχτο τίμημα, αλλά ούτε το Ισραήλ ούτε καν οι ΗΠΑ έχουν μείνει αλώβητοι από τα δύο χρόνια της σύγκρουσης. Αν ασκηθεί πίεση στο σωστό σημείο, είναι δυνατόν να αναγκάσει το Ισραήλ και τις ΗΠΑ να σταματήσουν τη γενοκτονία και να κάνουν πραγματικές παραχωρήσεις.

Εδώ, η στρατηγική που πιο πιθανόν να φέρει άμεσα αποτελέσματα είναι επίσης αυτή που μπορεί καλύτερα να προωθήσει τον σκοπό της παλαιστινιακής απελευθέρωσης. Συνίσταται στην κινητοποίηση των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο εναντίον των κυβερνήσεών τους, που είτε άμεσα βοηθούν είτε συμβιβάζονται με τη γενοκτονία. Αυτό είναι ξεκάθαρο, αλλά προφανώς δεν έχει συμβεί ακόμη. Πρέπει να κατανοήσουμε γιατί.

Δύο χρόνια μετά, το κίνημα δεν μπορεί απλώς να συνεχίσει στον ίδιο δρόμο και να προσποιείται ότι αυτό δουλεύει. Πρέπει να δούμε την πραγματικότητα κατάματα και να βγάλουμε πραγματικά πολιτικά διδάγματα. Δύο αυταπάτες έχουν στοιχειώσει το κίνημα από την αρχή και έχουν εμποδίσει την προοπτική βαθύτερων λαϊκών εξεγέρσεων. Η πρώτη είναι ότι η διεθνής κοινότητα των ληστών και το στημένο νομικό της σύστημα μπορούν κάπως να πιεστούν ώστε να παρέμβουν υπέρ της Παλαιστίνης. Η δεύτερη είναι πως υπάρχει ένα συνεχώς αυξανόμενο κύμα υποστήριξης για την Παλαιστίνη σε όλο τον κόσμο που θα σταματήσει το Ισραήλ. Στο βάθος, και οι δύο στηρίζονται στην ψευδή πεποίθηση ότι οι φιλελεύθερες νόρμες ηθικής θα είναι αρκετές για να σταματήσουν τη γενοκτονία.

Η Διπλωματία Είναι Αδιέξοδο

Για μήνες, οι πολιτικοί ηγέτες σε όλον τον κόσμο είχαν κλιμακώσει τη ρητορική τους κατά του Ισραήλ. Τον Σεπτέμβριο, η επιτροπή έρευνας των Ηνωμένων Εθνών «ανακάλυψε» ότι το Ισραήλ είχε διαπράξει πράξεις γενοκτονίας. Την ίδια στιγμή, η μία χώρα μετά την άλλη στη Δύση διακήρυττε ότι «αναγνώριζε» ένα παλαιστινιακό κράτος. Όσο για τις αραβικές χώρες, μετά τον βομβαρδισμό από το Ισραήλ του Κατάρ, ανδρείκελο των ΗΠΑ, σήκωσαν τις γροθιές τους, δηλώνοντας «Φτάνει πια». Τι μεγαλόπρεπη προώθηση της δικαιοσύνης!

Αλλά στις ώρες που ακολούθησαν την κοινή συνέντευξη Τύπου Τραμπ–Νετανιάχου, όλη αυτή η διπλωματική πόζα και ο θεατρινισμός αποδείχθηκαν απολύτως κυνικά και άνευ νοήματος. Ο ένας μετά τον άλλον, οι ηγέτες του κόσμου επαίνεσαν τον Ντόναλντ Τραμπ και ζήτησαν να εφαρμοστούν τα άρρωστα σχέδιά του – προτείνοντας τον εαυτό του και τον Τόνι Μπλερ ως κυρίαρχους της Γάζας. Η υποστήριξη ήταν σχεδόν ομόφωνη, από τον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες και τον «σοσιαλιστή» πρωθυπουργό της Ισπανίας Σάντσεθ μέχρι τον Εμίρη του Κατάρ και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας.

Μέσα σε μια στιγμή, έγινε σαφές πού όντως βρισκόταν ο καθένας στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Ο διπλωματικός θόρυβος από τους συμμάχους και τις μαριονέτες των ΗΠΑ ήταν ξεκάθαρα μόνο μια μεγάλη μανούβρα για να απομονώσουν την παλαιστινιακή αντίσταση τη στιγμή που είχε τη μεγαλύτερη σημασία. Όσο για τους ηγέτες του Παγκόσμιου Νότου, έδειξαν για ακόμα μια φορά ότι όταν φτάνει ο κόμπος στο χτένι, είναι χαρούμενοι να παρακολουθούν από απόσταση όσο οι ΗΠΑ και το Ισραήλ διαπράττουν τα εγκλήματά τους.

Για οποιονδήποτε γνωρίζει για τη σύγκρουση στην Παλαιστίνη, τίποτα από όλα αυτά δεν ήρθε σαν έκπληξη. Το πραγματικό ερώτημα ήταν να καθοριστεί πώς πρέπει να αντιδράσει το παλαιστινιακό κίνημα σε αυτό το ισχυρό διπλωματικό μέτωπο που απαιτεί συνθηκολόγηση. Πρέπει να παίξει το διπλωματικό παιχνίδι ή να αποκαλύψει την προδοσία της διεθνούς κοινότητας;

Ο Μπολσεβίκος

Πειραιάς, 16 Ιουλίου: λιμενεργάτες της ΕΝΕΔΕΠ και άλλοι μπλόκαραν το Cosco Pisces που είχε προορισμό το Ισραήλ. Υποστηρίζουμε αυτές τις δράσεις, ωστόσο είναι απαραίτητη μια νέα ηγεσία στα σωματεία που θα διεξάγει έναν αγώνα με στόχο να βάλει τέλος στη συνενοχή της κυβέρνησης στη γενοκτονία.

Στην απάντησή του στη συμφωνία του Τραμπ, το Ισλαμικό Κίνημα Αντίστασης (Χαμάς) επέλεξε το πρώτο, δηλώνοντας ότι «εκτιμά τις αραβικές, ισλαμικές και διεθνείς προσπάθειες, καθώς και τις προσπάθειες του Προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, που ζητούν τον τερματισμό του πολέμου στη Λωρίδα της Γάζας». Η δήλωσή του αποδέχθηκε ορισμένες πτυχές της συμφωνίας ενώ σιωπούσε για άλλες. Ενώ μένει να φανεί εάν η φαινομενική ανοιχτότητα της Χαμάς στο τελεσίγραφο του Τραμπ θα οδηγήσει σε πραγματικές παραχωρήσεις, η αντίδρασή της ήδη δείχνει ένα θανάσιμο ελάττωμα στην προσέγγισή της.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι η Χαμάς συμφώνησε να διαπραγματευθεί ορισμένες πτυχές της συμφωνίας ή ότι επιδόθηκε σε κενή διπλωματική κολακεία καθ' αυτή. Αντίθετα, η συμβιβαστική γλώσσα που χρησιμοποίησε είναι σύμπτωμα ενός βαθύτερου προβλήματος. Προσπαθώντας να απομονώσει διπλωματικά το Ισραήλ, η Χαμάς ουσιαστικά συγκρατεί τη στάση της απέναντι σε άλλα καθεστώτα, ειδικά σε αυτά του αραβικού κόσμου. Αυτό έχει υπάρξει σταθερό χαρακτηριστικό. Από τον σχεδιασμό της 7ης Οκτωβρίου μέχρι τις τρέχουσες τακτικές της, η Χαμάς επιχειρεί να αποσπάσει τα αραβικά καθεστώτα από την τροχιά του Ισραήλ και να τα προσελκύσει στο δικό της στρατόπεδο μέσω διπλωματικών ελιγμών.

Αυτή είναι η ίδια στρατηγική που χρησιμοποίησε η PLO υπό τον Γιάσερ Αραφάτ. Δεν είναι έξυπνη αλλά καταστροφική. Πρώτον, γιατί είναι χαμένη υπόθεση. Αν αυτά τα καθεστώτα κάποιες φορές κλίνουν προς την αντίσταση, το κάνουν μόνο επειδή νιώθουν το μίσος από την καυτή ανάσα του ίδιου τους του λαού και πρέπει να περιορίσουν το φιλοπαλαιστινιακό αίσθημα. Όσο κι αν υποχωρούν στις μάζες, στο τέλος της ημέρας η διεφθαρμένη εξουσία τους στηρίζεται στην υποστήριξη των ΗΠΑ – θα διαβούν τις κόκκινες γραμμές του αφέντη τους μόνο αν δεν έχουν άλλη επιλογή. Δεύτερον, θυσιάζει το ισχυρότερο χαρτί του παλαιστινιακού κινήματος στη Δυτική Ασία: την οργή των μαζών που βράζει για τη συμβιβαστική στάση των κυβερνήσεών τους απέναντι στον σιωνισμό.

Το φιλοπαλαιστινιακό αίσθημα είναι βαθιά ριζωμένο στον αραβικό κόσμο, από τους νέους στην Αλγερία που απαιτούν να σταλούν στην Παλαιστίνη για να πολεμήσουν μέχρι το αίσθημα των ενόπλων δυνάμεων να κηρύξουν πόλεμο στο Ισραήλ. Υπάρχει ελάχιστη αμφιβολία ότι μια έκκληση της παλαιστινιακής αντίστασης προς τους λαούς της Αιγύπτου, της Ιορδανίας και της Τουρκίας να σπάσουν τα δεσμά των φιλοϊμπεριαλιστών δικτατόρων που τους κυβερνούν και να έρθουν σε βοήθεια της Γάζας θα προκαλούσε τεράστια

πολιτική αναταραχή. Αυτό θα μπορούσε ενδεχομένως να αλλάξει την ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή. Ο Τραμπ και τα φιλαράκια του έχουν πλήρη επίγνωση αυτού του κινδύνου, ο οποίος είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους είναι ανυπόμονοι να τερματίσουν τη σύγκρουση υπέρ του Ισραήλ το συντομότερο δυνατό. Αλλά αντί να εκμεταλλευτεί αυτή την αδυναμία ***αυξάνοντας την πίεση*** στα μισητά καθεστώτα, η Χαμάς τα κατακλύζει με ανάξιους επαίνους και εξαρτάται από αυτά για τις διαπραγματεύσεις.

Ενώ αυτά ισχύουν κυρίως για τα φιλοαμερικανικά καθεστώτα του μουσουλμανικού κόσμου, ισχύουν επίσης γενικότερα για τον υπόλοιπο Παγκόσμιο Νότο και για δυτικές χώρες. Σε όλο τον κόσμο, οι εργαζόμενες μάζες πιέζονται όλο και περισσότερο από τους κυβερνώντες τους, τους ίδιους ανθρώπους που αρνούνται να δράσουν για να σταματήσουν τη γενοκτονία και συμβιβάζονται με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αυτοί οι άνθρωποι δεν θα χειραγωγηθούν να υποστηρίξουν την Παλαιστίνη. Είναι μόνο μέσα από την επίδειξη δύναμης από τους καταπιεσμένους που θα παραχωρήσουν οτιδήποτε ουσιαστικό. Η ιστορία της ταξικής πάλης είναι κατηγορηματική σε αυτό το σημείο: το να το παίζεις καλός με τους καταπιεστές δεν επιτυγχάνει ποτέ τίποτα.

Οι διπλωματικές τακτικές που αμβλύνουν τις αισθήσεις των μαζών, τροφοδοτώντας τις με ψευδείς αντιλήψεις ότι οι κυβερνήσεις τους μπορούν να πειστούν να βοηθήσουν τους Παλαιστινίους, πρέπει να απορριφθούν. Αυτό δεν σημαίνει απόρριψη όλων των μορφών διπλωματίας ή συμβιβασμού. Αλλά στο βαθμό που χρησιμοποιούνται τέτοιες τακτικές, πρέπει να στοχεύουν στην προώθηση των αγώνων των καταπιεσμένων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και στην ανύψωση της πολιτικής τους συνείδησης.

Η Πραγματική Κατάσταση του Κινήματος

Μετά την αναχαίτιση του «Global Sumud Flotilla» από το Ισραήλ, ξέσπασαν διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο. Η σημαντικότερη από αυτές έγινε στην Ιταλία, όπου μια γενική απεργία έβγαλε εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους. Αυτές οι επιτυχημένες κινητοποιήσεις οδήγησαν πολλούς στο κίνημα αλληλεγγύης να διακηρύξουν με ενθουσιασμό ότι το κύμα υπέρ της Παλαιστίνης ανεβαίνει. Στην πραγματικότητα, το κίνημα βρίσκεται σε πολύ πιο επισφαλή θέση απ' ό,τι φαίνεται στην επιφάνεια.

Σε πολλές δυτικές χώρες, η υποκριτική ρητορική κατά του Ισραήλ και η κατά βάση ανούσια αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους έχουν ανοίξει πολιτικό χώρο για μαζική, mainstream υποστήριξη για την Παλαιστίνη. Στη Γερμανία, ξαφνικά έγινε αποδεκτό ακόμη και για σιωνιστές του κόμματος της Αριστεράς (Die Linke) να διαδηλώσουν υπέρ της Παλαιστίνης, και ακόμη και ο πολεμοκάπηλος καγκελάριος Μερτς ισχυρίστηκε ότι θα σταματήσει τις αποστολές όπλων στο Ισραήλ. Στην Αυστραλία, ο πρωθυπουργός των Εργατικών Αλμπανέζι, θυμήθηκε ξαφνικά τα φιλοπαλαιστινιακά του διαπιστευτήρια, μετά από χρόνια ως ανδρείκελο του Ισραήλ. Και στις δύο χώρες, δεν είναι σύμπτωση ότι οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις έγιναν σχεδόν δύο χρόνια μετά την 7η Οκτωβρίου – ακριβώς τη στιγμή που γίνεται πιο αποδεκτή η έκφραση υποστήριξης προς την Παλαιστίνη.

Φυσικά, είναι θετικό το ότι μεγάλος αριθμός ανθρώπων διαδηλώνει υπέρ της Παλαιστίνης. Αλλά είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τον χαρακτήρα αυτών των κινητοποιήσεων. Συνολικά, δεν παρατηρούμε την ανάδυση ενός αυξανόμενου αντιιμπεριαλιστικού κύματος. Αντίθετα, βλέπουμε τους απογοητευμένους υποστηρικτές των παλαιών κομμάτων αριστερά του κέντρου να ωθούνται σε δράση καθώς βλέπουν τον κόσμο που γνώριζαν και αγαπούσαν να καταρρέει κάτω από τα χτυπήματα του Ντόναλντ Τραμπ και της αναδυόμενης δεξιάς. Ενώ αυτή η δυναμική θα σπρώξει πολλούς στο να βγάλουν πιο ριζοσπαστικά διδάγματα, αυτό δεν θα είναι μια άμεση διαδικασία. Εν τω μεταξύ, το φιλοπαλαιστινιακό κίνημα στη Δύση εξακολουθεί να κυριαρχείται από αριστερές-φιλελεύθερες δυνάμεις που βρίσκονται ολοένα και περισσότερο ανίκανες και απομονωμένες από την εργατική τάξη.

Ακόμη και στην Ιταλία, όπου το κίνημα πήρε το χαρακτήρα μαζικών πολιτικών απεργιών, θα ήταν λάθος να υπερεκτιμήσουμε τη δύναμή του ή ακόμα και τον προλεταριακό του χαρακτήρα. Ενώ καλωσορίζουμε αυτές τις απεργίες, η αλήθεια είναι ότι η ιταλική εργατική τάξη είναι πολύ διχασμένη στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Πολλοί δυσανασχετούν με το γεγονός ότι τα σωματεία, τα οποία δεν έχουν κάνει τίποτα επί δεκαετίες για να παλέψουν για τους Ιταλούς εργάτες, ξαφνικά κάνουν πολύ θόρυβο για την Παλαιστίνη. Αυτό δημιουργεί τις βάσεις για αρνητική αντίδραση, όχι μόνο στην Ιταλία αλλά σε ολόκληρη τη Δύση. Επιπλέον, παρά τη δύναμη των πρόσφατων απεργιών, η αντιδραστική κυβέρνηση της Μελόνι παραμένει σε ισχυρή θέση, όπως φάνηκε από δύο πρόσφατες νίκες της σε σημαντικές περιφερειακές εκλογές.

Είτε πρόκειται για τη Γερμανία, την Αυστραλία, την Ιταλία ή οπουδήποτε αλλού στο δυτικό κόσμο, η αριστερά βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό σε άρνηση σχετικά με την αυξανόμενη κοινωνική της απομόνωση. Έτσι, δεν μπορεί καν να αρχίσει να καταλαβαίνει γιατί δεν έχει σημειώσει περισσότερη πρόοδο στο να κερδίσει την εργατική τάξη στην παλαιστινιακή υπόθεση. Η αλήθεια είναι ότι πολλοί εργάτες έχουν σιχαθεί να ακούν αυτάρεσκους αριστερούς να κάνουν επίδειξη για το τι είναι σωστό ηθικά καθώς βλέπουν τις κοινωνικές τους συνθήκες να χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Για να αποκτήσει η αριστερά πραγματική επιρροή στις εργατικές μάζες, πρέπει να εγκαταλείψει την επιδεικτική ηθικολογία και τον κενό συμβολισμό και να αγωνιστεί για την προώθηση των υλικών συμφερόντων των καταπιεσμένων.

Αυτό ισχύει γενικά, αλλά τίθεται ακόμη πιο έντονα όταν πρόκειται για το ζήτημα της Παλαιστίνης. Έχουν γίνει αμέτρητες συμβολικές δράσεις κατά της γενοκτονίας στη Γάζα, αλλά ελάχιστες από αυτές έχουν προκαλέσει ουσιαστική υλική ζημιά στη σιωνιστική πολεμική επιχείρηση. Τα κοινωνικά στρώματα που θα μπορούσαν να καταφέρουν τέτοια πλήγματα – ξεκινώντας από την βιομηχανική εργατική τάξη – γενικά απορρίπτονται ως απελπιστικά οπισθοδρομικά. Αυτή η στάση φυσικά, δεν βοηθά καθόλου στο να τα φέρει στο πλευρό των Παλαιστινίων.

Στα λίγα στρατηγικά σωματεία που εξακολουθούν να επηρεάζονται από ριζοσπάστες αγωνιστές, όπως στα λιμάνια της Γένοβας στην Ιταλία και του Πειραιά στην Ελλάδα, περιστασιακές συμβολικές δράσεις αρκούν για να στείλουν τους περισσότερους αριστερούς στον έβδομο ουρανό. Το γεγονός όμως είναι ότι ακόμη και τα πιο αριστερά και μαχητικά σωματεία δεν έχουν οργανώσει έναν αγώνα με στόχο να βάλουν ένα αποφασιστικό τέλος στη συνενοχή των κυβερνήσεών τους στη γενοκτονία. Αυτό δεν οφείλεται σε ηθική αποτυχία ή έλλειψη ατομικού θάρρους από τους μαχητές των σωματείων, αλλά σε λανθασμένες πολιτικές αντιλήψεις.

Για να οικοδομήσουμε ένα παλαιστινιακό κίνημα που θα έχει αποφασιστικό κοινωνικό βάρος και θα μπορεί να αναγκάσει τις κυβερνήσεις να σταματήσουν την υποστήριξή τους προς το Ισραήλ, πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να πείσουμε την πλειοψηφία της εργατικής τάξης να αγωνιστεί για αυτόν τον σκοπό. Αυτό μπορεί να γίνει, όχι με βάση την αφηρημένη ανθρώπινη ηθική, αλλά επειδή υπάρχει ένας αδιάσπαστος δεσμός μεταξύ της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης σε κάθε χώρα και των διεθνών εγκλημάτων του ιμπεριαλισμού. Για να βελτιώσουν τις κοινωνικές τους συνθήκες, οι εργάτες πρέπει να αντιμετωπίσουν τις δικές τους κυβερνήσεις – τους ίδιους ανθρώπους που ανέχονται ή συμμετέχουν στη γενοκτονία. Είναι επίσης οι ίδιοι ηγέτες των σωματείων που πουλάνε φτηνά τους εργάτες στη χώρα τους και μπορούν να οργανώσουν μόνο συμβολικές δράσεις για την Παλαιστίνη. Η ουσία είναι ότι ο επιτυχημένος αγώνας της εργατικής τάξης στο εσωτερικό πρέπει να φέρει το παλαιστινιακό ζήτημα στο προσκήνιο, στον ίδιο βαθμό που ο παλαιστινιακός αγώνας πρέπει να συνδεθεί με τους αγώνες των εργατών στην εγχώρια σκηνή.

Οι επαναστάτες που υποστηρίζουν την Παλαιστίνη πρέπει να μετριάσουν τον απατηλό και φρενήρη ενθουσιασμό πολλών στο κίνημα, να εξετάσουν την κατάσταση με νηφαλιότητα και να αγωνιστούν σκληρά για να γεφυρώσουν το χάσμα μεταξύ της αριστεράς και της εργατικής τάξης. Κάθε έκκληση για δράση της εργατικής τάξης για την Παλαιστίνη πρέπει να συνδέεται με συγκεκριμένα αιτήματα για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Οι ηγέτες των σωματείων που αρνούνται να το κάνουν αυτό πρέπει να εκτεθούν με σφοδρότητα. Το να κινητοποιήσεις την εργατική τάξη δεν είναι ο ευκολότερος δρόμος – απαιτεί υπομονή και συστηματική δουλειά. Αλλά είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να έχει αποφασιστική επίδραση στο αποτέλεσμα του αγώνα.

Ο Δρόμος Προς τα Εμπρός

Αν θέλουμε να καταστήσουμε τη συμφωνία Τραμπ-Νετανιάχου νεκρό γράμμα και να επιβάλουμε μια εκεχειρία ευνοϊκή για την Παλαιστίνη, πρέπει να καθοδηγούμαστε από τις σκληρές πραγματικότητες. Οι στρατηγικές μας αρχές πρέπει να καθορίζονται από αυτό που θα ***προωθήσει πραγματικά τον αγώνα των Παλαιστινίων***, όχι από ιδιοτελή ηθική ανωτερότητα ή από αυτό που φαίνεται καλό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Πρέπει να είμαστε σαφείς. Η διπλωματία των μεγάλων δυνάμεων δεν έχει λειτουργήσει για τους Παλαιστινίους· δεν έχει λειτουργήσει ποτέ και δεν θα λειτουργήσει ποτέ. Τα κινήματα φιλελεύθερης αλληλεγγύης έχουν επίσης αποτύχει. Πρέπει να ασκήσουμε πραγματική δύναμη αν θέλουμε να αλλάξουμε την τρέχουσα δυναμική. Αυτή η δύναμη υπάρχει μεταξύ των εργαζομένων μαζών του αραβικού κόσμου και οπουδήποτε αλλού. Αλλά πρέπει να απελευθερωθεί. Για να έχει αυτό οποιαδήποτε πιθανότητα να συμβεί, πρέπει να περιφρονήσουμε τα ανίκανα εργαλεία του φιλελευθερισμού και να υιοθετήσουμε τις αρχές και τις μεθόδους της ταξικής πάλης. Μόνο αυτές μπορούν να φέρουν την απελευθέρωση της Παλαιστίνης.■

Βενεζουέλα...

(συνέχεια από τη σελίδα 16)

Μεξικανούς πολιτικούς – συμπεριλαμβανομένων των μελών του Morena – για διασυνδέσεις με το οργανωμένο έγκλημα, αν δεν αποδεχθούν τους όρους του. Το μνημόνιο κατανόησης που υπογράφηκε κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Μάρκο Ρούμπιο καταπατά την κυριαρχία του Μεξικού και υπονομεύει την άμυνα της χώρας ενάντια στις επιθέσεις του Τραμπ. Όλη η ρητορική της Σέϊνμπαουμ για «συνεργασία χωρίς υποταγή» στην πραγματικότητα χρησιμεύει ως φύλλο συκής για τις συνεχιζόμενες επιχειρήσεις των ιμπεριαλιστών. Το εργατικό κίνημα και όλοι οι αντιιμπεριαλιστές αγωνιστές πρέπει να υψώσουν τη φωνή τους και να απαιτήσουν: ***DEA, CIA και όλες οι ιμπεριαλιστικές υπηρεσίες έξω από το Μεξικό!***

Οι εθνικές αστικές τάξεις της Λατινικής Αμερικής, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που προσπαθούν να αντισταθούν (αν και διστακτικά) στις επιταγές των ΗΠΑ, είναι ανίκανες να πολεμήσουν με συνέπεια την ιμπεριαλιστική μπότα και να τερματίσουν την υποταγή της χώρας τους. Οι Σέϊνμπαουμ, Πέτρο, Λούλα και Μαδούρο περιορίζουν τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό για τους δικούς τους σκοπούς και με τις δικές τους μεθόδους, ώστε να μην απειλήσουν την ατομική ιδιοκτησία – δηλαδή, απορρίπτουν τα μέτρα που θα μπορούσαν να καταφέρουν ένα μεγαλύτερο και πιο αποτελεσματικό πλήγμα στους ιμπεριαλιστές. Προς το παρόν, έχουν την πολιτική ηγεμονία του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση και οι καταπιεσμένοι της περιοχής κοιτάζουν προς αυτούς με ελπίδα. Αλλά στο τέλος, θα επιδιώξουν να προσαρμοστούν στη νέα τάξη πραγμάτων σε βάρος των μαζών.

Είναι απαραίτητο οι επαναστάτες να μπουν στη μάχη ως οι καλύτεροι αντιιμπεριαλιστές αγωνιστές. Αυτό περιλαμβάνει την επίτευξη προσωρινών συμφωνιών με την εθνική αστική τάξη – όπως για την υπεράσπιση του Μαδούρο ενάντια στην τρέχουσα επίθεση – προκειμένου να εκθέσουν, μέσα στον αγώνα, τις αμφιταλαντεύσεις και τις συνθηκολογήσεις της. Μόνο μια κομμουνιστική ηγεσία του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα μπορεί να ενοποιήσει τις εργατικές μάζες της Λατινικής Αμερικής και να σφυρηλατήσει μια ανίκητη συνεργασία με το προλεταριάτο των ΗΠΑ, του Καναδά και του Κεμπέκ, που επίσης υποφέρουν από τις επιθέσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. ***Για ένα αντιιμπεριαλιστικό ενιαίο μέτωπο των χωρών της Αμερικής για την καταπολέμηση του Τραμπ! Για τη σοσιαλιστική ομοσπονδία της Λατινικής Αμερικής!***■

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ 4

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Παλαιστίνη

Κάψτε τη Συμφωνία!

Η Σάμπρα και η Σατίλα δεν Πρέπει να Επαναληφθούν!

UPI· Habboub/Abaca

Οι Παλαιστίνιοι εγκαταλείπουν το βόρειο τμήμα της Λωρίδας της Γάζας μετά την εντατικοποίηση των ισραηλινών βομβαρδισμών, 16 Σεπτεμβρίου. Η γενοκτονία συνεχίζεται παρά τη συμφωνία. Κάτω: ο Νετανιάχου και ο Τραμπ σφίγγουν δεσμούς στον Λευκό Οίκο, 29 Σεπτεμβρίου.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά ως φυλλάδιο του Spartacist *(ελληνική έκδοση).*

8 Οκτωβρίου – Η γενοκτονία στη Γάζα πρέπει να σταματήσει. Αλλά μόνο οι ανόητοι μπορούν να περιμένουν από τον Τραμπ και τον Νετανιάχου να φέρουν ειρήνη στη Μέση Ανατολή. Το σχέδιο που αποκάλυψαν στις 29 Σεπτεμβρίου απαιτεί πλήρη συνθηκολόγηση της παλαιστινιακής αντίστασης και προσφέρει μόνο περαιτέρω αποικιακή υποδούλωση. Αν και είναι εύκολο για κάθε φιλοπαλαιστίνιο παρατηρητή να δει πόσο αποκρουστική είναι αυτή η συμφωνία και ότι θα είναι καταστροφική, το να απαντήσει κανείς τι πρέπει να γίνει είναι πολύ πιο δύσκολο. Η παλαιστινιακή αντίσταση βρίσκεται στριμωγμένη στη γωνία. Η ανθρωπιστική κατάσταση στη Γάζα χειροτερεύει συνεχώς, δεν υπάρχει τρόπος να ηττηθεί στρατιωτικά το Ισραήλ. Και υπάρχει ισχυρό αίσθημα ότι αυτή η σύγκρουση πρέπει να τελειώσει. Επιπλέον, η διπλωματική πίεση είναι εξαιρετικά έντονη, με ολόκληρο τον κόσμο να ευθυγραμμίζεται πίσω από τον Τραμπ.

Μπορεί επιφανειακά να φαίνεται ότι κάνοντας μεγάλες παραχωρήσεις, όπως η απελευθέρωση των ομήρων, η αποδοχή μιας τεχνοκρατικής κυβέρνησης και ο αφοπλισμός, θα φέρουν ένα τέλος στην οδύνη. Αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτό, μόνο θα δώσει στο Ισραήλ το ελεύθερο να εξοντώσει τους Παλαιστίνιους. Αρκεί να δει κανείς τι συνέβη το 1982, όταν οι ένοπλοι μαχητές της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) δέχτηκαν να αποσυρθούν από τον Λίβανο. Αυτό άνοιξε το δρόμο για τις σφαγές της Σάμπρα και της Σατίλα, περιθωριοποίησε

συνέχεια στη σελίδα 14

Υπερασπίστε τη Βενεζουέλα και το Μεξικό Κατά των Αμερικανών Ιμπεριαλιστών

Το άρθρο δημοσιεύθηκε αρχικά από το τμήμα μας στο Μεξικό, Grupo Espartaquista de Mexico.

24 Σεπτεμβρίου – Με το πρόσχημα του πολέμου κατά των ξένων «ναρκοτρομοκρατών», ο Τραμπ έχει αναπτύξει οκτώ πολεμικά πλοία, αρκετά αεροσκάφη P-8 του Πολεμικού Ναυτικού και ένα υποβρύχιο επίθεσης κοντά στις ακτές της Βενεζουέλας. Αυτή η τεράστια στρατιωτική δύναμη έχει ήδη προκαλέσει τα πρώτα της θύματα. Σύμφωνα με την αμερικανική κυβέρνηση, τρία μικρά σκάφη και τα πληρώματά τους έχουν καταστραφεί χωρίς δικαστική απόφαση. Ο Τραμπ απειλεί με παρόμοιες ενέργειες από ξηρά και αέρα και έχει επικηρύξει τον Νικολά Μαδούρο για 50 εκατομμύρια δολάρια.

Ο σκοπός αυτής της κινητοποίησης είναι η ανατροπή ενός καθεστώτος που δεν έχει υποταχθεί απροκάλυπτα στη βούληση των ΗΠΑ και που έχει δεσμούς με την Κίνα και τη Ρωσία. Είναι καθήκον όλων των εργατικών οργανώσεων να υπερασπιστούν τη Βενεζουέλα με ένα πρόγραμμα που θα βασίζεται στην ανεξαρτησία από το καθεστώς Μαδούρο και άλλους λαϊκιστές. Η στρατιωτική περικύκλωση είναι επίσης ένα μέτρο ελέγχου ολόκληρης της Καραϊβικής, καθώς και μια προειδοποίηση προς όλες τις χώρες της Λατινικής Αμερικής ότι πρέπει να ευθυγραμμιστούν με τον Τραμπ ή να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες. Αυτές οι επιθετικές ενέργειες προστίθενται στις τρομερές κυρώσεις κατά της Κούβας, στους δασμούς, στις μαζικές απελάσεις, στην «ανακατάκτηση» της Διώρυγας του Παναμά κλπ. ***ΗΠΑ: Κάτω τα Χέρια από τη Βενεζουέλα, την Καραϊβική και όλη τη Λατινική Αμερική!***

Η ταξινόμηση των μεξικανικών καρτέλ ναρκωτικών ως τρομοκρατικών οργανώσεων είναι ένα μέτρο που θα χρησιμοποιηθεί εναντίον οποιουδήποτε αντισταθεί έστω και ελάχιστα στους ιμπεριαλιστές. Η πρόεδρος δηλώνει ότι δεν θα δεχτεί την παρέμβαση των ΗΠΑ σε θέματα ασφαλείας και ότι πρόκειται απλώς για συνεργασία. Εν τω μεταξύ, περισσότεροι από 10.000 Αμερικανοί στρατιώτες έχουν κινητοποιηθεί στα σύνορα, drones και αεροσκάφη πετούν πάνω από τον εναέριο χώρο μας, πλοία έχουν αποσταλεί στα μεξικανικά χωρικά ύδατα και οι ιμπεριαλιστικές υπηρεσίες ασφαλείας δραστηριοποιούνται εδώ σαν να μη τρέχει τίποτα. Ο Τραμπ κρατά την κυβέρνηση της Σέϊνμπαουμ απ' τον λαιμό και έχει κάνει ξεκάθαρο ότι μπορεί να κατηγορήσει

συνέχεια στη σελίδα 15

Pedro Mattey/AFP

20 Σεπτεμβρίου: στρατιωτική εκπαίδευση της κοινότητας στο Καράκας ως απάντηση στις βομβιστικές επιθέσεις των ΗΠΑ.